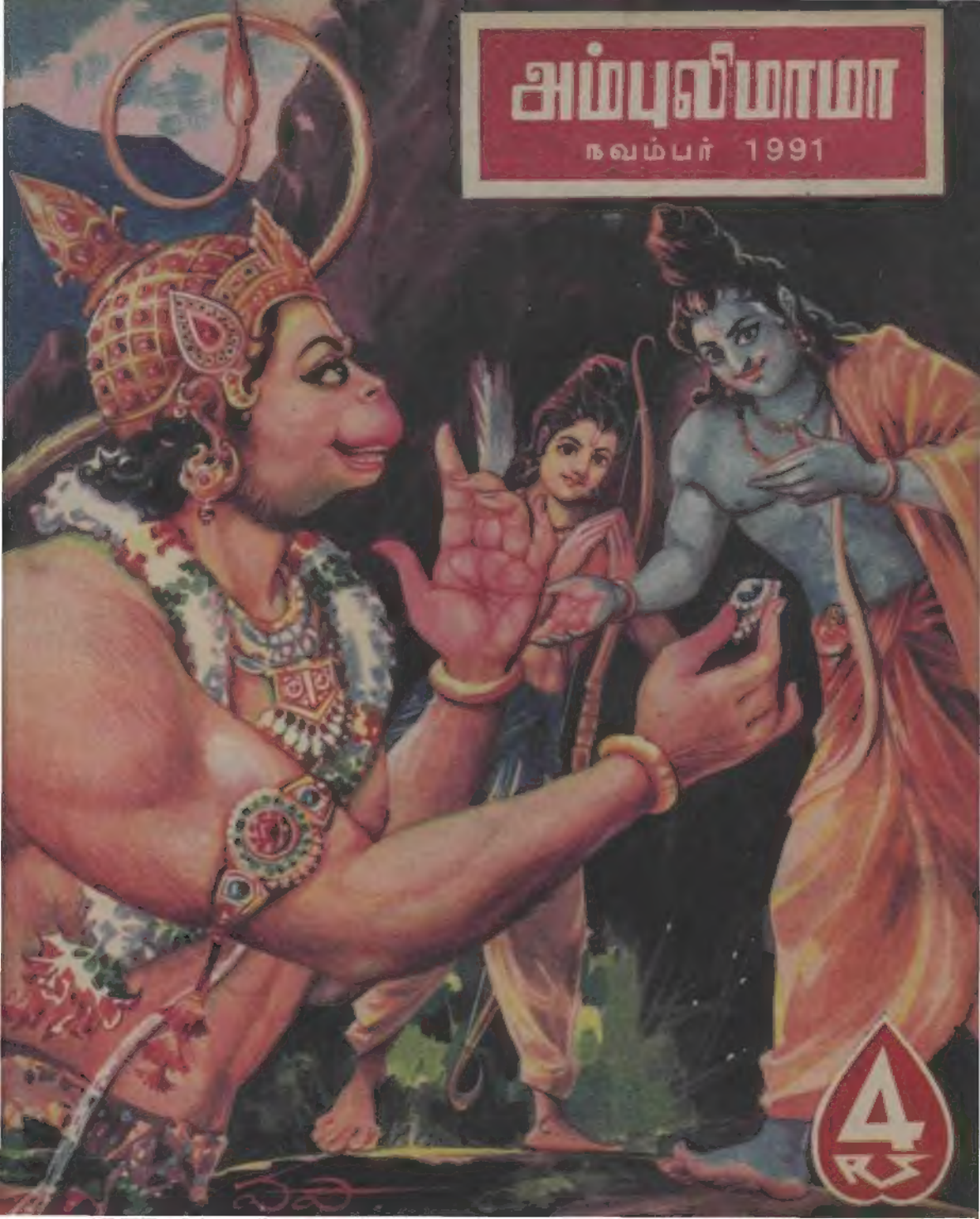

அம்புலிமாமா

நவம்பர் 1991

மாங்கை

தீபாவளிச் சிறப்பிதழில்

- ☆ ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதிகளின் ஆசி!
- ☆ தமிழக அரசின் சமூக நலத்துறை அமைச்சரிடம் ஒரு சிறப்புப் பேட்டி
- ☆ சிறப்புமிக்க சிறுகதைகள்...
- ☆ சுவைக் கரும்பான கட்டுரைகள்...
- ☆ திரும்பத் திரும்ப பார்க்கத் தூண்டும் புகைப்பட அனுபந்தங்கள்...
- ☆ இசைக்கலைஞர்கள் சந்திப்பு...

மற்றும் தொடர்கதைகள், வழக்கமான
பகுதிகள், பேட்டிகள்.

விலை ரூ. 8/-

பறவை வெடர்களின்

முதலில் தெய்வங்களின்
நிலை மங்கிவிட்டால்
விடை... மிகப்பெரியதான
மாமா மோகனாருக்கு
விரகம் முடிவாகி சாட்சி
அவதாரத்தான் கடவுள்
காட்டுகிறது. சரி, அப்பறவும்
புலிகளின் அடுத்த துணிகளைப்
செயல் என்ன? கேலிகளைப்
பூங்காவில், குழந்தைகளின்
செல்லப் பறவை பாடு
வதை நினைவோடு நினைத்து
விட்டது. அதற்கே பிடித்த
"ஏக், நேக், நீக், சாக்....."
கூடப் பாடுவதில்லை.
அப்பறவும் புலிகள்
-ஆராய்....

"பாடும் பறவைக்கு என்ன அழகான, நில
களைக்" என்று யூதர் அதன் பாடத்தைப்
பார்த்தவாறு "வாரங்களை நாம் அதைப்
பொருள் பார்ப்போம்!"

பாடும் பறவையைக் காணும்

தீம் BSA SLH-லில் பாடும் பறவையின்
கதை... நோக்கி சென்றனர் அப்பறவும்
புலிகள். "இப்போது பாடுகிறதா பார்ப்போம்"
என்றால் ராக்கிப் பணிவடித்தவாறு, எப்போ
தும் நினைவது, இப்போது நினைவில்தான்.

"பாடும் பறவைகளின் கண்கள் பரிசுமான இடங்களில்தான்!" என்று என்று கெடிக் தான் பூதா. நிச்சயமாக அது பாடும் பறவை அல்ல. "பாடும் பறவை" என்று போய் விட்டது!

மர்மம்

இதழைப் பற்றுவதில்லை! பிச்சு

"67 க்குள் நடத்தது?" என்று வினாவிப் பார்ப்பதற்கு மனிதன் ஒருவன், தன் பரிதாபத்தைத் தெரிவித்து, நகர்த்தான். அடுத்த நாள், துப்பறியும் புலிகள் தம் BSA SLR-களில் பிராம்புதத்திற்குச் சென்றனர். திடீரென, பூங்காவில் கண்ட மனிதன் அப்பாவிக்குத் திடீரெனத் தொக்கிச் செல்லாத விழுந்தான். பறவைகளில் கண்டான். ரீதியும் பரிசுமான "மெட்டை" வல்லவா முன்னுணர்ந்துக் கொண்டிருந்தான்! ஆனால், தான் கனக்கூடப் பதிது. பாடும் பறவைகளின் தெரிவாது என்றால்வா சொல்லுகிற?

இன்பத்தினர் புலிகள்

புரையாடலுடன் துப்பறியும் புலிகள் தம் BSA SLR-களில் அவைப் பின் தொடர்ந்தனர். பெருவாகு "பிச்சு" போட்டு, காதலித்தனர். சிறிது நேரத்திற்குப் பின், அவன் விட்டைப் பூட்டிவிட்டு சென்றார். துப்பறியும் புலிகள் மேலே ஏறினர். உடனே அவர்கள் பார்த்தது அவர் கண் நிடுகிறதே! செல்லு. அங்குள்ள பறவைகள் கண்களில் பட்டிருந்தன. அடைக்கப்பட்ட பறவைகள் விவாக அட்டைகள் கொண்டு இருந்தன. அப்போது பாடும் பறவைகளின் ஓரம் மேட்டை விடுவதற்கு அழகான பாடும் பறவை. "சீக்கிரம், கார்பத்தின் இறங்குவோம்"

அந்த அறிமுகத்தின் BSA SLR துப்பறியும் புலிகள் என் சந்தேகத்தனர்! அவைதான் கிவ்வம்!

இப்போது நெருங்கிய நெருங்கிய இடத்தில் இது போன்ற பறவைகளைத் தேடிச் சந்திக்கலாம். அதுவரை உங்கள் BSA SLR கைகளில் கிவ்வம் தொடர்ந்து முன்னேறுங்கள்.

இப்போது உங்களைத் BSA SLR-கள் ஒரு மூலம் கிவ்வம் விடுவதில் பிச்சு கிவ்வம்.

BSA SLR

Get Set 'n' Go on an adventure

Ekco®

மார்க்கர்

"24" கொண்ட பேக்கிலே

கீது பத்யது* இது தோத்தியானது* தெளிவான நுட்பப்பான வண்ணங்களில்*

இலட்சக்கணக்கான மார்க்கர் செட்டுகள் யு.எஸ்.ஏ. வுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன.

"12" கொண்ட பேக்கிலும்
கிடைக்கிறது.

குழந்தைகளுக்கு ஏற்ற
கச்சிதமான அன்பளிப்பு.

இத்தியானகின் மிகப்பெரிய உற்பத்தியாளர்கள் மற்றும் ஏற்றுமதியாளர்கள்

பெரிசுடன் ஸ்டாடும் பாயண்டிங் பிரைவேட் லிட்., 18 சபாஷ் ரோட், விவி பார்டே (கி), பம்பாய்-400 057.

அம்புலி மாமா

நிறுவனர்: 'சக்கரபாணி' நிரவாக ஆசிரியர்: நாதி ரெட்டி.

நம் வாழ்வில் விஞ்ஞானம்

விஞ்ஞானம் இல்லையேல் எந்த சமுதாயமும் இருக்க முடியாதுதான். விஞ்ஞானம் சில தார்மீகக் கோட்பாடுகளுக்குக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டாலே தவ்வு எதிர்காலம் ஏற்படும்.

இவ்வாறு நம் முந்தாள் பிரதமர் பண்டித ஜலாஹர்லால் நேரு இவங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் விஞ்ஞான வளர்ச்சிக் கழகத்தினரிடையே உரையாற்றுகையில் கூறினார். முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் இப்படிச் கூறியது இன்று எவ்வளவு உண்மை என்பதைக் காண்கிறோம்.

விஞ்ஞானம் வெறும் ஊகத்தால் கூறப்படுவதை ஏற்பது இல்லை என்பது கன்கூடு. எதுவும் சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாமல் நிரூபிக்கப்பட்டதையே அது ஏற்கிறது. எதுவும் நன்கு பரீட்சிக்கப்பட்டு அடைந்த முடிவையே அது ஏற்கிறது. எதிர் பார்ப்புகளை ஏற்படுதல்லை.

இந்த அடிப்படைக் காரணத்தால் உலகில் விஞ்ஞானத்தை யும் தொழில் நுணுக்கத்தையும் விரிவாக்கி புரட்சிகர மாறுதல்களைச் செய்து வருகிறது. வேளாண்மை, தொழில், பாதுகாப்பு, சுகாதாரம் மற்றும் பல துறைகளை நன்கு இயங்கச் செய்ய இந்த விஞ்ஞான வளர்ச்சிதான் பெரிதும் உதவி வருகிறது.

எவ்வளவுதான் விஞ்ஞானம் முன்னேறிய போதிலும் அது மனிதனின் தார்மீக ஆத்மீகப் பிரச்சனைகளைத் தீர்த்து வைக்க முடியாமல் உள்ளது. சமுதாயம் இன்னமும் தன் எதிர்காலம் எப்படி இருக்கும் என்பதை காண முடியாமல் தவித்துக் கொண்டோதான் இருக்கிறது. எனவே முடிவான உண்மையைக் காணவே விஞ்ஞானம் துணை வர வேண்டும் என்பதைத் தற்போதைத் தேவை.

மதிமுகம்: 89

தவம்பர் 1991

புள்ளை: 5

தனிப்பிரதி: ரூ. 4-00

வருட சந்தா: ரூ. 48-00

இளமை தள்ளும் வண்ணங்கள்

பள்ளிக்குச் சென்றால் ஆனந்தம்
புதிய ஃபெவரிக்ரில்
ஸ்டூடென்ட்ஸ் போஸ்டர்
கலர்கள் இருந்தால் ஆனந்தம்
பேரானந்தம்!

வண்ணமோ வண்ணம்

அழகான வண்ணம்

பச்சைக் கிளிபோல்

பளிச்சிடும் வண்ணம்

கண்ணப்பறிக்ஞம் சிகப்பு நீலம்

பால்போல

வெண்மை,

இன்னும் என்ன போசனை?!!

படங்களை உடனே கையில் எடுப்பீர்

புதிய ஃபெவரிக்ரில்

ஸ்டூடென்ட்ஸ் போஸ்டர் கலர்களை

தீட்டுவீர்! பரவசம் அடைவீர்!

இலவசம்

(அவர்களைக் கண்டு சிறிது நேரம் வண்ணம் பரப்பி,
விநைலக் போஸ்டர் அளவீடு போலவர்!)

பெயின்ட்-ஏ-போஸ்டர்
இருவகிலும் கிடைக்கிறது.
ஃபெவரிக்ரில், போஸ்டர் பாக் 17437
அலிபுரி (தென்), பெங்களூர்-400 089.

புதிதான
ஃபெவரிக்ரில்

ஸ்டூடென்ட்ஸ்
போஸ்டர் கலர்கள்

பெயின்ட்-ஏ-போஸ்டர் கலர்களைக் கண்டு சிறிது நேரம் வண்ணம் பரப்பி, விநைலக் போஸ்டர் அளவீடு போலவர்!

பெயின்ட்-ஏ-போஸ்டர் கலர்களைக் கண்டு சிறிது நேரம் வண்ணம் பரப்பி, விநைலக் போஸ்டர் அளவீடு போலவர்!

பெயர் _____ வயது _____
முகவரி _____
பள்ளிக்கூடம் _____

COM

உலக அமைதிக்கான முயற்சி

போட்டி போட்டுக்கொண்டு ஈடு இணையற்ற அணு ஆயுதங்களைத் தயாரித்து வந்த இரு வல்லரசுகளான அமெரிக்காவும் ரஷ்யாவும் தம் ஆயுதங்களைக் குறைத்துக்கொள்ள முடிவு செய்துள்ளன. இரு நாடுகளும் ஐரலை 31த்தேதி மாஸ்கோவில் கூடி ஆயுதக் குறைப்பு உடன்படிக்கையில் கையொப்பம் இட்டன. வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க இந்த நிகழ்ச்சி மற்றொரு உலகப் போரைத் தடுக்க வல்லது எனக் கருதப்படுகிறது.

அமெரிக்க அதிபர் ஜார்ஜ் புஷ்வும் சோவியத் அதிபர் கோர்ப்சேவும் சந்திப்பது இது முதல் தடவை அல்ல. இம் முறை அவர்கள் மாஸ்கோவில் சந்தித்த

போது கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளாக இரு நாடுகளும் ஒன்றை மற்றது நம்பாமல் ஆயுதங்களைப் போட்டிப் போட்டுக் கொண்டு சேகரித்து வந்ததற்கு ஒரு முற்றுப் புள்ளி வைக்கப்பட்டது.

இந்த இரு வல்லரசுகளின் ஆயுத சேகரிப்புப் போட்டியால் மற்றொரு உலகப் போர் மூள வாய்ப்பு ஏற்படும் எனக் கண்டு உலகின் பல நாடுகளும், ஐக்கிய நாடுகள் சபையும் இந்தப் போட்டியை உடனடியாக நிறுத்தி ஆயுதக் குறைப்பு செய்து கொள்ள வேண்டும் எனக் கோரி வந்தன. இதன் பயனாக 50 சதம் ஆயுதங்களைக் குறைத்துக் கொள்ள இந்த இரு வல்லரசுகளும் 1982ல் பேச்சு வார்த்தை

களைத் துவக்கின.

ஒன்பது ஆண்டுகள் பேசியபின் இந்த ஆயுதக் குறைப்பு உடன்படிக்கையை இரு வல்லரசுகளும் செய்து கொண்டன. இதன்படி ரஷ்யா 35 சதவீத ஆயுதங்கள் அதாவது 90 லட்சம் அணு ஆயுதங்களையும் அமெரிக்கா 25 சதவீதம் அதாவது 75 லட்சம் அணு ஆயுதங்களையும் குறைத்துக் கொள்ளச் சம்மதித்தன.

எந்த ஒரு நாட்டிடமும் 4 லட்சம் அணு ஆயுதங்கள் இருந்தாலே அது இன்னொரு நாட்டைத் தாக்கிப் பெருத்த சேதம் விளைவிக்க முடியும் என இராணுவ நிபுணர்கள் கருதுகிறார்கள். இந்த உடன்படிக்கையால் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஒரு லட்சம் அணு ஆயுதங்கள் குறையும். மிஞ்சிய ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்த அந்

நாடுகளால் முடியாது. ஏனென்றால் அவற்றைச் செலுத்த வேறு ஊர்திகளை அவை இந்த வல்லரசுகளிடம் கேட்டுப்பெற வேண்டும்.

இந்த ஆயுதக் குறைப்பு உடன்படிக்கை பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு அமுலில் இருக்கும். அதற்குப்பின் ஐந்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறையாகப் பரிசீலித்துத் தக்க மாற்றங்களைச் செய்துகொள்ள வழி செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்த உடன்படிக்கை சரியாகச் செயல்படுத்தப்படுகிறதா என்று கண்காணிக்க இரு நாடுகளிலும் தனித்தனி குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்த உடன்படிக்கையால் உலகம் அமைதி வழியில் செல்ல அடிவைத்து முன்னேறும் என நாம் நிச்சயமாக எதிர்பார்க்கலாம்.

வேயாட்டம்

வேப்பூர் என்ற ஊரில் ஒரு பழைய அரச மரம் இருந்தது. ஒரு நாள் சுக்குட்டி என்ற பேய் அந்த மரத்தில் வந்து தங்கியது. பிறரை அழவைத்து வேடிக்கை பார்ப்பது என்பதே அதன் தினசரி வேலை.

ஒருநாள் மாலை ஏழுமலை என்பவனும் கிட்டு என்பவனும் அந்த அரசமரத்தடியே வந்து உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். இருவரும் நண்பர்கள். இருவரையும் சண்டை போடவைத்து வேடிக்கை பார்க்க சுக்குட்டி விரும்பியது. அதனால் அவ்விருவர்களுக்கும் தென்படாமல் கீழே இறங்கி ஏழுமலையின் குடுமியைப் பிடித்து இழுத்தது.

ஏழுமலை தன் குடுமியைப் பிடித்து இழுத்தவன் கிட்டுதான் என எண்ணினான். உடனே "ஏன் என் தலை மயிரைப் பிடித்து இழுத்

தாய்?" என்று கேட்டு அவன் கிட்டுவின் கன்னத்தில் 'பளா' ரென ஒரு அறை விட்டான். கிட்டுவோ "நான் எங்கே இழுத்தேன்? நீ சொல்வது முழுப் பொய்" என்று கூறி அவனை ஒங்கிக் குத்தினான். இப்படியாக இருவரும் அடித்து உதைத்துக் கொண்டு முடிவில் நியாயம் கேட்க கிராம அதிகாரியிடம் சென்றனர். சுக்குட்டியும் அவர்களின் பின்னாலேயே சென்றது.

கிராம அதிகாரி தன் வீட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்து கொண்டு கருட்டுப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார். ஏழுமலையும் கிட்டுவும் வருவது கண்டு அவர் கருட்டை வாயிலிருந்து எடுத்துத் தன் பக்கத்தில் வைத்து விட்டு "என்ன விஷயம்?" என்று கேட்டார். ஏழுமலை முதலில் தன் குடுமியைப் பிடித்து கிட்டு இழுத்ததைக் கூறினான்.

-சிவனார் செல்வன்-

இதற்குள் கிராம அதிகாரியைச் சீண்டி வேடிக்கை பார்க்க நினைத்த சுக்குட்டி எரிந்து கொண்டிருந்த சுருட்டை எடுத்து அவருக்குத் தெரியாமல் அவாது சட்டைப் பைக்குள் போட்டு விட்டது.

விசாரணை செய்து கொண்டிருந்த கிராம அதிகாரி திரொனத்தன் சட்டைப் பையிலிருந்து புகை வருவதைக் கண்டு திகைத்தார். திரொனத்தன் சட்டைப் பையில் தீப்பற்றியது கண்டு சட்டைப் பைக்குள் கைவிட்டார். எரிந்து கொண்டிருந்த சுருட்டு அவாது கைவிரலைச் சுட்டு விட்டது. வலி தாங்க முடியாமல் கோபம் கொண்ட அவர் தன் எதிரே இருந்த எழுமலை மீதும் கிட்டு மீதும் கோபம் கொண்டு

மிரட்டி அனுப்பி விட்டார்.

எரிந்து ஒட்டையான சட்டையைக் கழற்றி விட்டு வேறு சட்டை போட்டுக் கொள்ள அவர் வீட்டிற்குள் சென்றார். சுக்குட்டியும் அவரோடு உள்ளே சென்றது. கிராம அதிகாரியின் மனைவி மங்கம்மா மகா வாயாடி. அவள் தன் கணவன் அணிந்திருந்த சட்டை எரிந்திருந்ததைக் கண்டு "ஐயோ! எவ்வளவு நல்ல சட்டை! சுருட்டைப் பைக்குள் போட்டுப் பாழாக்கி விட்டாயே!" என்று கத்தினாள்.

அப்போது சுக்குட்டி கிராம அதிகாரியின் கைத்தடியை அவர் கையில் வைத்து மங்கம்மாவின் முதுகில் ஒரு அடி கொடுக்கச் செய்தது. கிராம அதிகாரி தன் கைப் பிரம்பு எப்படி உயர்ந்து தன் மனைவியை அடித்தது என்று எண்ணித் திகைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அடிபட்ட மங்கம்மாவோ
"ஐயோ! என்னை அடித்துக் கொள் கிராமா! உன் வண்டி வாஸத்தை உனதொடர்பும் அர்ப்பணப்படுத்தி கிரேன் மார். நேற்று நீ குருபரியிடம் ஐராறு ஆபாய வாங்கிக் கொண்டு பட்டாவைத் திருத்தித் தந்தாயே" என்றாள்.

அவன் போட்ட கூச்சலைக்
கேட்டு ஊரார் கூடிவிட்டார்கள். மங்கம்மா அவர்களுடம் தன் கணவன் தன்னை அடித்ததையும் அவன் எஞ்சம் வாங்கியதையும் சொன்

னாள். இதனால் ஊர் முழுவதும் கிராம அதிகாரி லஞ்சம் வாங்கி விட்டார் என்ற செய்தி பரவிவிட்டது. ஊரார் உயர் அதிகாரிகளுக்கு கிராம அதிகாரி லஞ்சம் வாங்குபவர் என்று புகார் மனு கொடுத்தார்கள். அவ்வளவுதான். அந்த கிராம அதிகாரி வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டு புதிய அதிகாரி நியமிக்கப்பட்டார்.

இதற்குப் பிறகு ஒரு வாரம் கழிந்தது. ஒருநாள் சுக்குட்டி தன் அரச மாத்தில் உட்கார்ந்திருந்த போது இரு முரட்டுப் பேர்வழிகள் அந்த மரத்தின் கீழ் வந்து உட்கார்ந்ததைக் கண்டது. அவர்கள் தாழ்ந்த குரலில் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களாகே சுக்குட்டி போய் நின்று அவர்கள் பேசியதிலிருந்து அவர்கள் திருடர்கள் என்று தெரிந்து கொண்டது. ஒருவன் பெயர் கண்ணன். மற்றவன் பெயர் சின்னான்.

சற்று நேரத்திற்குப்பின் அந்த இரு திருடர்களும் அங்கிருந்து கிளம்பினார்கள். சுக்குட்டியும் அவர்கள் பின்னால் சென்றது. அவர்கள் வட்டிக்கடை வேலுவின் வீட்டிற்குப் போனார்கள். கண்ணன் அந்த வீட்டுச் சுவரில் கன்னம் வைத்து நுழையலானான். சின்னான் சற்று தூரத்தில் காவலாக நின்றான்.

கன்ன ஓட்டை வழியாகக் கண்ணன் புகழயன்ற போது சுக்குட்டி

அவனது காலைப் பலமாகப் பிடித்து இழுத்தது. தன்னை எச்சரிக்கவில்லையென்னான் அவ்வாறு செய்கிறான் என நினைத்துச் சற்றுப் பேசாமல் இருந்தான். மறுபடியும் சுக்குட்டி கண்ணனை இழுக்கவே அவன் கோபத்தோடு "என்னா இது?" என்னை உள்ளேயும் போகவிடாமல் வெளியேயும் வாவிடாமல் ஏன் அழுக்குகிறாய்?" என்று கேட்டான்.

சின்னானும் "நான் எங்கே உன்னை இழுத்தேன்? சுட்டா சுத்தாதே" என்றான். கண்ணனோ "மறுபடியும் அடிக் கதிகிறாயா?" என்னை விடு?" என்றான். சின்னான் மறுபடியும் மறுக்கவே கண்ணனுக்கும் அவனுக்குமிடையே பலத்த வாக்குவாதம் ஏற்பட்டது.

அவர்கள் குரல்கள் உயரவே அக் கம்பக்கத்திலுள்ளவர்கள் விழித்து எழுந்து ஓடி வந்து அந்த இரு திருடர்களையும் பிடித்துக் கொண்டார்கள். அவர்களைக் காவல் வீரர்களிடம் ஒப்படைக்க அவர்கள் இருவரும் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்கள்.

சிறைச்சாலையில் காவலதிகாரி அவர்களைக் கண்டு "ஏன் இப்படி வந்து நீங்களாக மாட்டிக் கொண்டீர்கள்? இப்போது நீங்கள் மாதா மாதம் கொடுத்து வரும் பணம் நின்று போகிறதே. நான் உங்களை இப்போது விடுதலை செய்கிறேன். நாளை மாலைக்குள் எனக்கு ஆயிரம் வராகன்கள் கொண்டுவந்து கொடுத்தால் உங்கள் வழக்கை அழுக்கி

விடுகிறேன்" என்று கூறி அவர்களை சிறையிலிருந்து வெளியே அனுப்பினான்.

இதை எல்லாம் கண்ட சுக்குட்டி காவலதிகாரிக்குத் தக்க விதத்தில் பாடம் கற்பிக்க வேண்டும் என நினைத்தது. கண்ணனும் சின்னானும் காவலதிகாரிக்குப் பணம் கொடுக்க என்ன செய்வது என்று சுக்குட்டி இருந்த மரத்தடியே உட்கார்ந்து யோசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது சுக்குட்டி அவ் வூரிலுள்ள ஜமீன்தாரரின் வீட்டிலிருந்து பல நகைகளை எடுத்து மூட்டையாகக் கட்டிக் கொண்டு வந்து அந்தத் திருடர்களின் முன்னால் போட்டது.

திருடர்கள் அதைக் கண்டு மகிழ்ந்து ஆயிரம் வராகன்களுக்கு மேல் மதிப்புப் பெறும் சில நகைகளைக் காவலதிகாரிக்குக் கொடுத்து விட்டு மற்ற நகைகளைத் தாம் எடுத்துக் கொண்டு போய் விட்டார்கள்.

மறுநாளே காவலதிகாரியின் மனைவி அந்த நகைகளை அணிந்து கொண்டு ஜமீன்தாரரின் மனைவியைக் காணச் சென்றாள். ஜமீன்தாரரின் மனைவி தன் நகைகளை அவள் அணிந்திருப்பது கண்டு சந்தேகப்பட்டு அது பற்றி உடனே தன் கணவனிடம் கூறினாள்.

ஜமீன்தாரரும் காவலதிகாரியின் மனைவியிடம் அந்த நகைகள்

அவளுக்கு எப்படிக்கிடைத்தன என்று மிரட்டிக்கேட்கவே அவளும் அவற்றைத் தன் கணவன் முன் தினம் தனக்குக் கொடுத்ததாகக் கூறினாள். ஐயின்தாரர் காவலதிகாரியை அழைத்து வரச் சொன்னார். காவலதிகாரி வந்த போது காவல் வீரர்கள் ஐயின்தாரர் வீட்டு நகைகளை கண்ணனும் சின்னானும் கடைத் தெருவில் விற்க முயன்றதாகக் கூறி இழுத்து வந்து அவர்முன் நிறுத்தினார்கள். விசாரணையின் போது காவலதிகாரி லஞ்சமாக அந்த நகைகளைப் பெற்றது தெரிந்தது. காவலதிகாரியும் திருடர்களும் தண்டிக்கப்பட்டு சிறைச்சாலையில் அடைக்கப்பட்டார்கள்.

ஒருநாள் வேப்பூர்வாசிகளில் சிலர் அந்த அரச மாத்தின் கீழ் உட்கார்ந்து கொண்டு ஏதேதோ பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது அவர்கள் அவ்வூரிலுள்ள பண்டிதரும் மந்திரங்கள் சுற்றவருமான மணிகண்டனைப் பற்றிப் பேசினார்கள். அவர் தன் உயிருக்கு உயிராகத் தன் நான்கு வயதான பேரனை நேசிக்கிறார் என்றும் அச்சிறுவனைப் பிரிந்து இருக்க அவரால் முடியாது என்றும் கூறினார்கள்.

அதைக்கேட்ட சுக்குட்டி அந்தப் பண்டிதரைக் கொஞ்சம் ஆட்டி வைத்து வேடிக்கை பார்க்க நினைத்தது. அது உடனே அந்தப் பண்டிதரின் வீட்டிற்குச் சென்றது. அங்கு கொல்லையில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த அவரது பேரனைத் தூக்கிக் கொண்டு போய்ச் சற்று

அதைக்கேட்ட சுக்குட்டி அந்தப் பண்டிதரைக் கொஞ்சம் ஆட்டி வைத்து வேடிக்கை பார்க்க நினைத்தது. அது உடனே அந்தப் பண்டிதரின் வீட்டிற்குச் சென்றது. அங்கு கொல்லையில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த அவரது பேரனைத் தூக்கிக் கொண்டு போய்ச் சற்று

தூரத்திலுள்ள ஒரு பழத் தோட்டத்தில் விட்டது. அங்கு அது அச்சிறுவனின் முன் சில பழங்களைப் பறித்துப் . போட்டது. பிறகு அது என்ன நடக்கும் என்பதைக் காண அங்கே ஒரு மாமரத்தில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டது.

பண்டிதர் ஒரு சிலரோடு தம்பேரனைத் தேடிக்கொண்டு அந்தப் பழத்தோட்டத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். அங்கு தன் பேரன் பழங்களைத் தின்று கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டு அவர் ஆச்சரியப்பட்டார். அச்சிறுவன் அங்கு வந்ததில் ஏதோ மர்மம் இருப்பதாக அவர் நினைத்தார்.

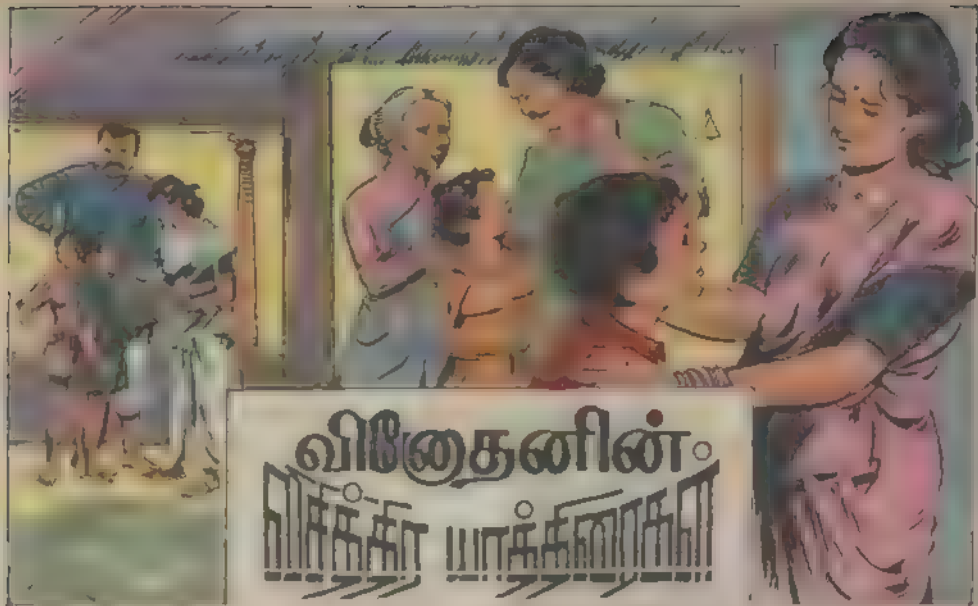
உடனே மற்றவர்களை எல்லாம் விலகி இருக்கும்படி அவர் கூறினார். அதே இடத்தில் அவர் கோடுகள் போட்டு மந்திரங்கள் கூறி கக்குட்டியை அங்கு வரவழைத்தார். கக்குட்டியும் அவாது மந்திரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு வந்து நின்றது. அவர் கேட்ட கேள்விகளுக்கு அது

விவரமாகப் பதில் கூறியது. தான் அந்த மரத்திற்கு வந்து ஏழுமலை, சின்னான் சண்டையிலிருந்து அது வரை தான் செய்ததை எல்லாம் கூறியது.

அப்போது அவர் கக்குட்டியிடம் "இதுவரை நீ செய்தது சரியே. லஞ்சம் வாங்கும் கிராம அதிகாரிக்கு தண்டனை வாங்கிக் கொடுத்தாய். காவலதிகாரியின் ஊழலை அம்பலப்படுத்தி சிறையில் அடைத்தாய். திருடர்களையும் பிடித்துக் கொடுத்தாய். இதெல்லாம் சரி. ஆனால் நீ என் பேரனை இங்கு கடத்தி வந்தது சரியான செயல் அல்ல. அதற்காக உனக்கு ஒரு தண்டனை கொடுக்கப் போகிறேன் நீ இப்போதே இந்த ஊரை விட்டு வெகு தூரம் போய்விட வேண்டும். மறுபடியும் இங்கே வரக் கூடாது" என்றார்.

கக்குட்டியும் அங்கிருந்து வெகு தூரத்திலுள்ள ஒரு மலைப் பகுதிக்குப் போய்விட்டது.

வினோதனின் விசக்கூர் யாக்கனர்கள்

8

வினோதன் உறியபடி நெளரல் ஐந்து சிறுவர்களைக் கடல் கொள்ளைக்காரராகிய மிகுத்தியம் உட்கட்டைச் செய்பவருதலான அகலபடி மற்றொரு யாப்பிய வந்தவராகிய உதவியாக் கொள்ளைக்காரரவரைச் சிறப்படுத்தி அச்சிறுவர்களையும் கரைக்கு கொண்டு வந்தான் அகல பிறகு-]

தும் புதல்வர்கள் தி நம்பி வந்தது கண்டு அந்த ஐந்து சிறுவர்களின் பெற்றோராகவும் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். கடல் கொள்ளைக்காரர்கள் பிடிபட்டு அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது கண்டு மக்கள் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்தனர். மன்னன் கொள்ளைக்காரர்களுக்கது கடும் தண்டனை விதித்துச் சிறையில் தள்ளினான். அது

மாரனையும் ஐந்து சிறுவர்களுயும் அவர்களது துணிச்சலான வீரச் செயலுக்காகப் பாராட்டினான்.

அதமான் மனதிலே "இந்தப் பாராட்டுதல்கள் எல்லாம் வினோதனை அல்லவா பேர வேண்டும்? நான் அவன் கூறியபடி தானே செய்தேன். இதற்கு ஏற்றவனா நான்?" என்று எண்ணமிட்டான்.

பாராட்டுகளின் அமளி அடங்கியதும் சுகுமாரன் தன் வீட்டின் அருகே ஜனசந்தடி இல்லாத ஒரு இடத்திற்குச் சென்றான். அவன் மனதினுள் எப்போது தென்பட வேண்டும் என நினைத்ததும் தான் அவன் முன் தோன்றுவதாக விநோதன் கூறி இருந்தான். எனவே சுகுமாரன் விநோதனை உடனேயே காண வேண்டும் என நினைத்தான். மறுவிநாடியே சுகுமாரனின் முன் விநோதன் வந்து நின்றான்.

“சுகுமாரா! என்னை ஏன் நினைத்துக் கொண்டாய்?” என்று அவன் கேட்கவே சுகுமாரனும் “தங்களைக் கண்டு மகிழ வேண்டும் என்ற எண்ணம் என் மனதில் எழவே தங்களை நினைத்துக் கொண்டேன்

தாங்களும் அடுத்த விநாடியே இங்கு வந்து விட்டீர்கள். இது அதிசயத்திலும் அதிசயம்தான்” என்றான்.

விநோதனோ “நீ என்னவோ மகிழ்ந்து போவதற்காக என்னை நினைத்துக் கொண்டதாகக் கூறுகிறாய். ஆனால் இந்த உலகில் அதுவும் இந்த நாட்டிலேயே உண்ண உடுக்க எதுவும் இல்லாமல் எவ்வளவு பேர்கள் தவிக்கிறார்கள் என்று உனக்குத் தெரியுமா? இருக்க இடம் இல்லாமலும் நோயால் வருந்துபவர்களும் எவ்வளவோ பேர்கள் இருக்கின்றார்கள். அவர்களைப் பற்றி நினைத்தால் நமக்கு மகிழ்ச்சி என்பதே கிடையாதே. அவர்களது இந்த அவல நிலையைப் போக்க நீ உதவ வேண்டாமா?” என்று கேட்டான்.

சுகுமாரனும் “நான் அவர்களுக்கு எந்த விதத்தில் உதவ முடியும்? அவர்களது துன்பங்களைக் கண்டு அவற்றைப் போக்க வேண்டும் என்றுதான் நினைக்கிறேன். ஆனால் அதற்கு அடிப்படையான காரணம் அவர்களது வருமை. அவர்களது துயர் துடைக்க வேண்டுமானால் அதற்குப் பணம் வேண்டும். அதற்கு நான் எங்கே போவேன்?” என்று கேட்டான்.

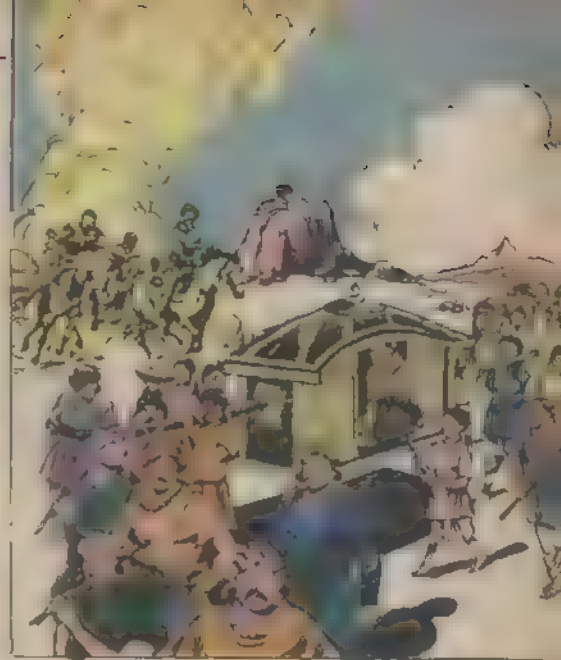
விநோதனும் “நல்ல கேள்வி இது. உனக்குப் பணம் தானே வேண்டும்? அது கிடைக்கும்படி நான் செய்கிறேன். ஆனால் நீ சற்று

முன் பணத்திற்கு எங்கே போவது என்று கேட்டாயே. ஓரிடத்திற்கு நீ போய்தான் எடுத்து வரவேண்டும் திரை கடல் ஓடியும் திரவியம் தேடு என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறாயா?" என்று கேட்டான்.

சுதமாரனும் "ஆம். கேட்டிருக்கிறேன். அது குறிப்பாக வணிகர்களுக்காகக் கூறப்பட்டது தானே. என் போன்றவர்கள் கடல் கடந்து சென்றாலும் ஏராளமாகப் பணம் சம்பாதித்துக் கொண்டு வரமுடியாது" என்றான்.

விநோதனும் "நீ கடல் கடந்து போய் நிறையப் பணம் கொண்டு வரப்போகிறாய் அதற்கான வழியைக் கூறுகிறேன். நாம் கொள்ளைக்காரர்களின் கப்பலில் இருந்தபோது அவர்கள் பேசியதைக் கேட்டேன். அவர்கள்தாம் கொள்ளை அடித்த நகைகளையும் விலையுயர்ந்த பொருள்களையும் தங்க வெள்ளி நாணயங்களையும் மலைத்தீவில் மறைத்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்று நான் தெரிந்து கொண்டேன். அத்தீவிற்குச் சென்று பணத்தை எடுத்து வரலாம். ஆனால் இதில் ஆபத்தும் உள்ளது" என்றான்.

சுதமாரனும் "ஆபத்தை எதிர்க்க நான் தயார். அப்படி என்ன ஆபத்து?" என்று கேட்க விநோதனும் "கொள்ளைக்காரர்கள் தாக்கப்பட்டபோது அவர்களில் சிலர் தப்பிவிட்டார்கள். அவர்கள் மலைத்

தீவிற்குப் போயிருப்பார்கள்" என்றான்.

சுதமாரனும் "கொள்ளைக்காரர்கள் நகைகளையும் பணத்தையும் பதுக்கி வைத்துள்ள இடத்திற்குப் போய் அவற்றை எடுத்து வர அந்த ஒரு சில கொள்ளைக்காரர்கள் தடையாக இருப்பார்கள் என்று தானே கூறுகிறீர்கள். அதையெல்லாம் சமாளித்துவிடலாம். ஏழைகளுக்கு உதவ எத்தகைய ஆபத்தையும் எதிர்க்கத் தயார்" என்றான்.

விநோதனும் "நாம் இப்போதே கிளம்பிச் சென்றால் ஒரு வேளை கொள்ளைக்காரர்களை முந்திக் கொண்டு அத்தீவிற்குப் போய்ப் பணத்தை எடுத்து வந்து விடலாம். ஆனால் அவர்கள் நமக்கு முன்பாக

அங்கே போய்விட்டால் அவர்கள் அப்பணத்தை எடுத்துச் செல்லாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்" என்றான்.

அப்போது சுதமான் "நம்மோடு இன்னும் சிலர் இருந்தால் நல்லது தானே. நாம் விடுவித்த அந்த ஐந்து சிறுவர்களையும் கூட அழைத்துச் செல்லலாமே?" என்று கேட்டான். விநோதனும் நல்லதே. அவர்களது பெற்றோர்களிடம் பேசி அவர்களது அனுமதிப்புடன் அழைத்துச் செல்லலாம்" என்று சொன்னான்.

விநோதனும் சுதமானும் அச் சிறுவர்களின் பெற்றோர்களைக் கண்டு விஷயத்தை விளக்கிக் கூறினார்கள். அவர்களும் நன் புதல்வர்

களை அனுப்பினார்கள். யாவரும் மாலையாகும் போது கடற்கரைக்குப் போனார்கள். விநோதன் தன்கண்களை மூடிக்கொண்டு விசித்திர மீன்கள் வரவேண்டும் என்று நினைத்தான்.

இரண்டொரு நிமிடங்களில் பல விசித்திர மீன்கள் வந்தன. விநோதன் அவற்றின் மீது ஏறி உட்கார்ந்து கொள்ளச் சொன்னான். சுதமாரனும் அந்த ஐந்து சிறுவர்களும் ஆறு மீன்களின் முதுகில் உட்கார்ந்தனர். விநோதனும் ஒரு மீனின் மீது அமர்ந்தான். ஏழு மீன்களும் கடலில் செல்ல அவற்றின் நான்கு புறங்களிலும் மற்ற மீன்கள் காவலாகச் சென்றன.

அவை விநோதன் கூறிய வழியில் சென்றன. அமைதியான கடலில் அவை வெகுவேகமாக நீந்தின. அந்தக் குழுவின் தலைக்கு மேல் ஒரு சில காகங்களும் பறந்தவாறே போய்க் கொண்டிருந்தன. இப்படியாக வெகு நேரம் பயணம் செய்த பின் நிலவொளியில் அவர்கள் மலைத்தீவைக் கண்டார்கள்.

விசித்திர மீன்கள் அவர்களை அதர்வின் கரையில் கொண்டு போய்விட்டன. அவர்கள் கரை இறங்கியதுமே அந்த மீன்கள் திரும்பி போய்விட்டன. அவர்கள் அதர்விலுள்ள மலைகளைப் பார்த்தார்கள். அவற்றில் பல குகைகள் இருப்பது தெரிந்தது.

கடல் கொள்ளைக்காரர்கள் அவற்றில் எந்த குகைக்குள் தாம் கொள்ளை அடித்தவற்றைப் பதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள் என்று எப்படிக்கண்டுபிடிப்பது? எல்லா குகைகளுக்குள்ளும் போய்த் தேடுவது என்பது எவ்வளவு சிரமமான வேலை!

அவர்கள் ஒரு மலையிலுள்ள ஒரு குகையின் வாசலில் நின்று எட்டிப் பார்த்தார்கள். உள்ளே எதோ பளபளவென்று மின்னுவதைக் கண்டார்கள். சுதுமாரன் அந்த குகைக்குள் போக அடி எடுத்து வைத்தான். உள்ளே ஒரே இருட்டாக இருக்கவே நான்கடி போனதும் அவன் மண்டியிட்டுக் கூர்ந்து பார்க்கலானான். உள்ளே பாய்புகள் புஸ் புஸ்ஸென்று சீறியதைக் கண்டு உள்ளே போகாமல் திரும்பி வெளிபே வந்தான்.

அப்போது ஒரு சிறுவன் "இப்போது நமக்க் மலைதீவு இருக்கும் இடம் தெரிந்துவிட்டது. அதனால் இப்போது திரும்பிப் போய்விட்டு சில நாட்கள் கழிந்த பின் இங்கு வந்து சாவகாசமாகத் தேடிவர வேண்டாம்" என்றான்.

அப்போது விநோதன் "உஷ் சதநம் போடாதிர்கள். எல்லோரும் சட்டென அந்தப் பாறைக்குப் பின்னால் போய் மறைந்திருக்க வேண்டும்" என்று கூறினான். உடனே எல்லோரும் ஒசைப்படுத்தாமல் போய் அந்தப் பாறையின்

பின்னால் மறைந்து நின்றார்கள்.

அப்போது சற்று தூரத்தில் ஒரு வன் பயங்கரமாயப் பேய்ச் சிரிப்பு சிரித்துக் கொண்டு வருவதை அவர்கள் கண்டார்கள். அவன் பின்னால் சிலர் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். முதலில் வந்தவன் "நாம்பதது வகடங்களுக்கு முன் இங்கு மறைத்து வைத்த பொருள்கள் எல்லாம் இன்று நமக்குக் கிடைக்கப் போகிறது. இதுவரை நாம் ஆவலாக அடைய நினைத்த மரபெறம் நிதி நமக்கு கிடைக்கப் போகிறது. நம்மைத் தடுத்தவர்கள் எல்லோரும் அழிந்து போய்விட்டார்கள். இனி நம்மைத் தடுக்க இங்கு யாருமே இல்லை" என்றான்.

அப்போது வேறொருவன் "நீங்

கள் கூறுவது சரியே. நம்மைத் தடுக்க யாரும் வரப் போவதில்லை. எனவே முதலில் நாம் சாப்பாட்டை கவனிப்போம்" என்றான்.

அப்போது முதலில் பேசியவன் "இப்போது சாப்பாடா? ஊஹூம் கூடாது. நாம் எடுத்த வேலையை முடித்த பிறகே சாப்பாடு. எனவே மற்றும் தாமதிக்க வேண்டாம்" என்றான் கதிகடுப்புடன். அப்போது சாப்பிட யோசனை கூறியவன் "இப்போது என்ன அவசரம்? இந்த நிதி ஒன்றும் இழக்க முளைத்து எங்கும் பறந்து போய் விடப் போவதில்லை. சாப்பிட்டு இளைப்பாறி விட்டுப் பணத்தையும் நகைகளையும் நவரத்தினங்களையும் நம் கப்பலுக்கு எடுத்துச்

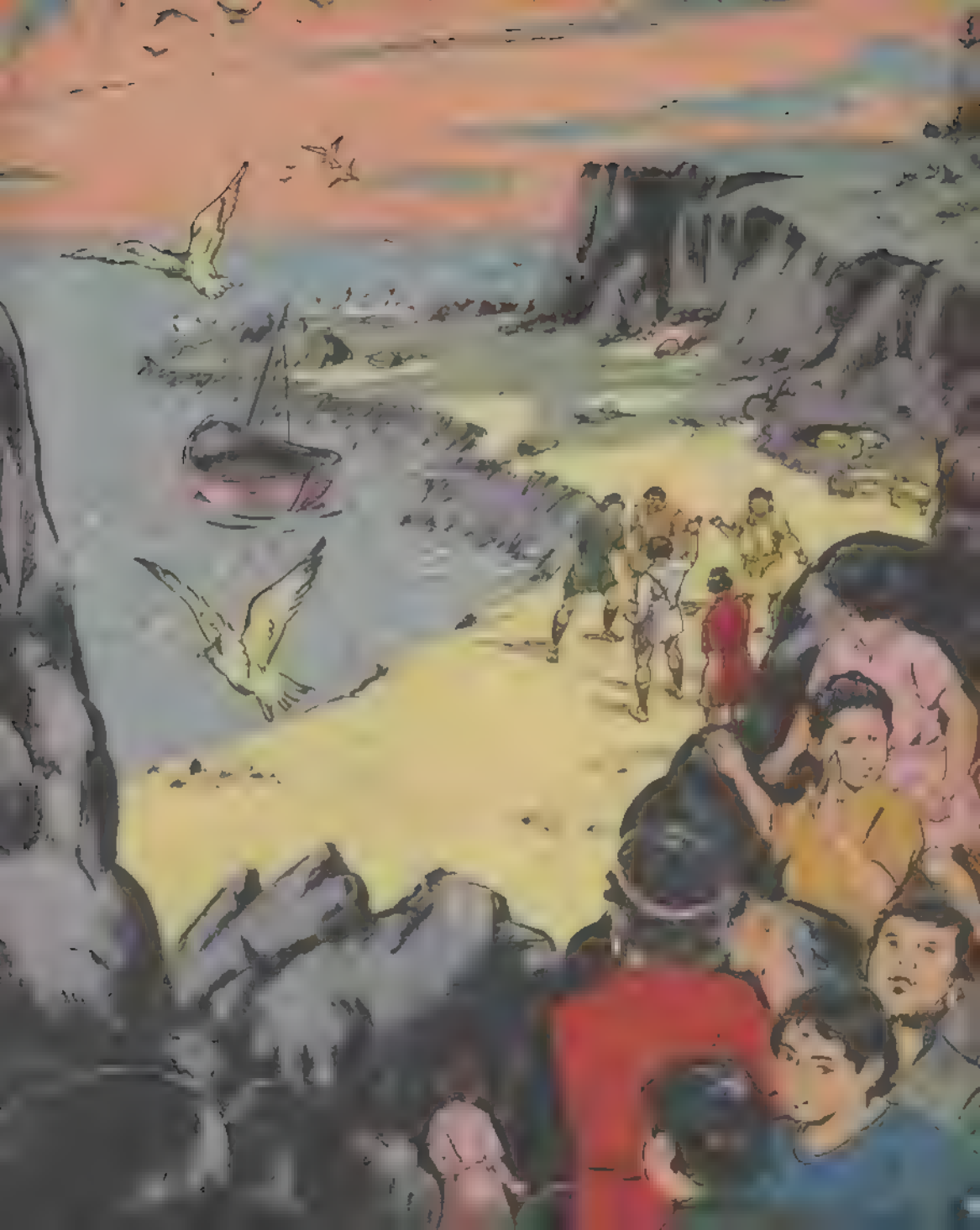
செல்லலாம்" என்றான்.

அப்போது அவர்களது தலைவன் போலத் தென்பட்ட முரடன் "சாப்பாடா இப்போது முக்கியம்? நாம் இங்கே வந்தது மாபெரும் நிதியை அடையத்தானே ஒழிய சாப்பிடுவதற்கு அல்லவே" என்றான்.

அப்போது இன்னொருவன் "ஆமாம். தலைவர் கூறுவது சரிதான். முதலில் நாம் வந்த வேலையைக் கவனிப்போம். பிறகுதான் மற்றவை" என்றான். விநோதனும் மற்ற சிறுவர்களும் பாறைக்குப் பின் இந்நத்தவாறே அவர்கள் பேசியதை எல்லாம் கேட்டனர். அவர்கள் செய்யப் போவது என்ன என்றும் பார்க்கலானார்கள்.

அங்கு வந்தவர்கள் மொத்தம் ஐந்து பேர்களே. அவர்கள் துறைக்குள் சென்று பெட்டிகளைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் கடலில் நிறுத்தப்பட்ட ஒரு கப்பலில் ஏற்றினார்கள். அவர்கள் பல தடவைகள் துறைக்கும் கப்பலுக்கும் போய் பெட்டிகளைச் சுமந்து சென்று கப்பலில் வைத்தார்கள். அதனை பாறைக்குப்பின் மறைத்திருந்து விநோதன் பார்த்தான்.

இப்படியாக ஒரு மணி நேரம் கழிந்தது. அப்போது முரட்டுத் தலைவன் "இப்போது சாப்பிடப் போகலாம். நாம் மறைத்து வைத்திருந்த பொருள்களை எல்லாம் கப்பலில் ஏற்றியாகிவிட்டது. வந்த

வேலை முடிந்து விட்டது. இனி கவலை இல்லை" என்றான்.

அந்த ஐந்து கொள்ளைக்காரர்கள் தாம் கொண்டு வந்த உணவை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு சாப்பிட்டார்கள். அதன் பிறகு அவர்கள் தாம் கொண்டு வந்த பானத்தையும் அருந்தினார்கள். அதன்பிறகு ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்தார்கள். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அவர்கள் படுத்து மெய்யறந்து உறங்கலானார்கள்.

அதைக் கண்ட விநோதன் "இது தான் சரியான சமயம். நாம் இங்கிருந்து சத்தம் செய்யாமல் போய் விடலாம்" என்றான் அப்போது ஒரு சிறுவன் "அந்த விசித்திர மீன்கள் கடற்கரையில் நமக்காக இருக்குமா?" என்று கேட்டான்.

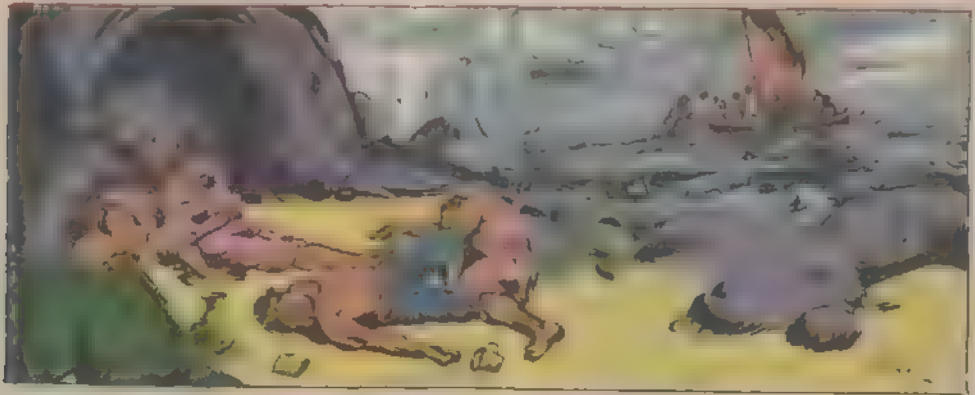
விநோதனும் "இல்லை. நாம் அவற்றின் மீது உட்காரத்து கொண்டு போகப் போவதில்லை. நமக்காகக் கப்பலை இந்த யுரடர்கள் விட்டு வைத்திருக்கிறார்கள். அதில் ஏறிச் சுகமாகப் போகலாம். நமக்கு

சிரமம் கொடுக்காமல் அவர்கள் நாம் எடுத்துச் செல்ல விரும்பிய பணத்தையும் விலையுயர்ந்த பொருள்களையும் அதில் ஏற்றி வைத்து விட்டார்கள்" என்றான்.

விநோதன் ஆறு சிறுவர்களுடன் கடற்கரைக்கு வந்தான். அங்கு கடலில் நின்று கொண்டிருந்த கப்பலுக்கு அவர்களை அழைத்துச் சென்றான். எல்லோரும் அதில் ஏறினார்கள். விநோதன் கண்களை மூடிக் கொண்டு ஒருநிமிடம் மெளனமாக இருந்தான். அவன் கண்களைத் திறந்ததும் முன்பு வந்த விசித்திர மீன்கள் வந்து அந்தக் கப்பலை வேகமாகத் தள்ளிக் கொண்டு சென்றன.

அந்தக் கப்பல் மலைத்தீவை விட்டு வெகதூரம் போய்விட்டது. சிறுவர்களின் மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. விரைவிலேயே தம் நாட்டுக் கடற்கரையை அடைந்து விரிவாம் என எண்ணி அவர்கள் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் இருந்தார்கள்.

(தொடரும்)

மனஜியேலேன்ரும்!

தன் முயற்சியில் சற்றும் மனம் தளராத விக்கிரமன் மீண்டும் மாத்தின் மீது ஏறி அதில் தொங்கும் உடலைக் கீழ் வீழ்த்தினான். பின்னர் கீழே இறங்கி அதனைச் சுமந்து கொண்டு அவன் மயானத்தை நோக்கி செலகையில் அதுனுள் இருந்த வேதாளம் எள்ளி நகைத்து "மன்னனே! ஒரு சிலர் எல்லோருக்கும் நன்மை செய்ய சில சமயங்களில் பிறர் ஏகவதைப் பொருட்படுத்தாமல் தம் காரியத்திலேயே கண்ணும் கருத்துமாக இருப்பார்கள். நீயும் அப்படித் தானா? இதுபற்றி உனக்கு ஒரு கதை சொல்கிறேன். கவனமாகக் கேள்" என்று சொல்லிக் கதையை ஆரம்பித்தது.

வெகு காலத்திற்கு முன் விதேக நாட்டில் வினாயபுரி மண்டலத்தில் வீரக் கிராமம் என்ற ஊர் இருந்தது. அந்த கிராமத்து அதிகாரி

வேதாளம் சொல்லுகிறது

யிடம் உலகநாதன் என்பவன் பணியாளாக இருந்த வந்தான். அவன் ஒருநாள் கிராம அதிகாரியிடம் “ஐயா! என் துடும்பம் மிகப் பெரியது. அதை நடத்த சிரமப்படுகிறேன். அதனால் என் மூத்த மகனுக்கு ஏதாவது வேலை போட்டுத் தந்தால் மிகவும் உதவியாக இருக்கும்” என்றான்.

அதைக் கேட்ட கிராம அதிகாரி “இந்தச் சின்ன கிராமத்தில் என்ன வேலை தரமுடியும்? நீ உன் வேலையை விட்டு விட்டு வேறு வேலை பார்த்துக் கொள்வதானால் உன் வேலையை உன் மகனுக்கு நான் கொடுக்கிறேன்” என்றான். உலகநாதனும் வேலையை விட்டு விலகி அதனைத் தன் மூத்த மகனுக்கு

வாங்கிக் கொடுத்து விட்டான்.

வேலையை விட்ட பின் உலகநாதன் ஒரு நிலத்தை குத்தகைக்கு எடுத்து விவசாயம் செய்யலானான். அப்போது அவனது தூரத்து உறவினன் ஒருவன் அவனைப் பார்க்க வந்தான். அவன் பணக்காரன். அவன் “இந்த ஊரில் ஒரு நூல் நிலையம் இல்லாதது ஒரு பெரிய குறை. நான் அப்படி ஒரு நிலையம் நிறுவ உதவுகிறேன். ஆனால் அதனைக் காத்து நிர்வகிக்க ஒரு ஊழியர் சம்பளம் இல்லாது வேலை செய்து வரவேண்டும். இப்படிச் செய்ய முடியுமா?” என்று கேட்டான். உலகநாதனும் “ஆகா. இதற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்கிறேன்” என்றான்.

அவன் ஊரிலுள்ள நான்கு பெரிய மனிதர்களைச் சந்தித்து நூல் நிலையம் பற்றிக் கூறினான். அவர்களும் “ஆகா! அவர் நூல் நிலையம் நிறுவுவது நல்லதே. உன் இளைய மகன் அந்த நூல் நிலையத்தைக் கவனித்து வரச் சொல். இதற்காக வேறு யாரையும் தேட வேண்டாம்” என்றார்கள்.

புதிய நூல் நிலையம் கட்டி முடித்ததும் அதனைக் கவனித்துக் கொள்ள உலகநாதனின் இளைய மகன் பொறுப்பேற்றான். அதனால் அவன் தன் தந்தைக்கு வயல் வேலைகளில் உதவ முடியவில்லை. இதனால் உலகநாதன் மிகவும்

சிரமப்படலானான்.

உதநான் வினயபுரி மண்டல அதிகாரி வீக்கிராம அதிகாரியைக் கூப்பிட்டு "உங்கள் கிராமத்திலுமுட்கடியில் அபாகம் எனப் பரம் அபூர்வப் பொருள் புதைந்து கிடக்கிறது. எனவே கிராமத்து மக்களை எல்லாம் வேறு இடத்தில் குடி அமர்த்து கிராமம் முழுவதிலும் தேரண்டிப் பார்க்கும் வேலையை ஆரம்பிக்க வேண்டும்" என்றான்.

அதைக் கேட்ட கிராம அதிகாரி "ஐயோ! இந்த வேலையை என்னால் செய்ய முடியாது. என்னால் நக்கு நாளை கெடுதல் செய்வதா? முடியவே முடியாது" என்றான். இதைக் கேள்விப்பட்ட உதநாதன் மறுநாளை மண்டல அதிகாரியைக் கூண்டு "இதற்கு என்ன இயதிர்த்து போகச் செய்யும் பொறுப்பை என்னிடம் ஒப்படைத்தால் அதைச் செய்து காட்டுகிறேன்" என்றான்.

மண்டல அதிகாரியும் உதனை உலகநாதனுக்கு எல்லா அதிகாரங்களையும் அளித்து அந்த கிராமத்தவரை அங்கிருந்து வெளியேற்றும்படி உத்தாவிட்டான். உலகநாதன் தன் கிராமத்தவரிடம் வீடுகளைக் காலி செய்யுமாறு கூறினான். அவர்கள் அவ்வாறு செய்ய மறுத்தனர். உலகநாதன் சற்றும் தயங்காமல் தலைநகரிலிருந்து

இராணுவத்தை வரவழைத்து எல் லோரையும் வீடுகளை காலி செய் யச் செய்தான். வீட்டுச் சொந்தக் காரர்களுக்கு அவன் நஷ்ட சபா கப் பணம் வாங்கிக் கொடுத்தான். ஆவாலும் கிராம வாசிகள் அனைவரும் உலகநாதனைத் திட்டி நொறுக்கினார்கள்.

அந்தத் திட்டம் வெற்றிகரமாக நிறைவேறியதும் மண்டல அதிகாரி உலகநாதனைப் பொதுக்கூட்டத் தில் பாராட்டி கௌரவித்தான். புத்தாக அமைக்கப்பட்ட ஊரின் அதிகாரியாக அவனை நியமித் தான்.

கொஞ்ச காலத்திற்குப் பின் வினயபுரி மண்டலத்தில் பாயும் நதியில் ஒரு அணை கட்டி மக்க

என்கு நீர்ப்பாசன வசதி செய்து கொடுக்க மன்னன் நினைத்தான். அனை கட்டுவதால் சில கிராமங் கள் நீரில் மூழ்கிவிடும். எனவே அந்த கிராமவாசிகளை வேறு இடங்களுக்கு குடிபெயர்ந்து போகச் செய்ய வேண்டும். இதனை மன்னன் வினயபுரி மண்டல அதிகாரியை அழைத்துக் கூறினான்.

மண்டல அதிகாரியோ "அரசே! இது என்னால் முடியாது. இதற்கு மக்கள் ஆதரவும் இராது. மேலும் எதிப்பே வலுக்கும்" என்றான். மன்னனோ அந்த அனைக்கட்டை எப்படியாவது கட்டிவிட வேண் டும் என உறுதி கொண்டிருந்தான். அதனை அறிந்த உலகநாதன் மன்னனைக் கண்டு "அரசே! தாங் கள் மட்டும் எனக்கு அனுமதி அளித்

தால் நான் அந்த கிராம வாசி களை அப்புறப்படுத்தி அனைக் கட்டை கட்டி முடித்து விடுவேன்" என்று கூறினான்.

மன்னனும் வினயபுரி மண்டல அதிகாரியைப் பதவியிலிருந்து நீக்கி விட்டு உலகநாதனை அப் பதவியில் நியமித்தான். அவனும் நீரில் மூழ்கிப் போகும் கிராம வாசிகளை தம் வீடுகளைக் காலி செய்து விட்டு வேறு இடங்களுக்கு போய் வசிக்குமாறு கூறினான். அதற்கு பலத்த எதிர்ப்பு ஏற் பட்டது. உலகநாதன் அது கண்டு மனம் தளரவில்லை. இராணு வத்தை வரவழைத்து பாதிக்கப் படும் கிராமங்களில் வாழும் மக் களை வெளியேற்றி வேறு இடத் திற்கு அனுப்பி அவர்களுக்கு வீடு

$\frac{1}{\sqrt{2}} \begin{pmatrix} 1 & i \\ 0 & 1 \end{pmatrix}$

அந்த கிராமவாசிகள்
பற்றிக் கவலைப்படாமல் சில
புகழ்ந்து பாராட்டினான்.

மெத்தாளம் இக்காரதலையிற் கூறி
"மன்னா மெ! மல்குநாதனின் மெய்கு
பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய்"
மெல்லி தன் மூத்த மகனது சீக்கரதன்

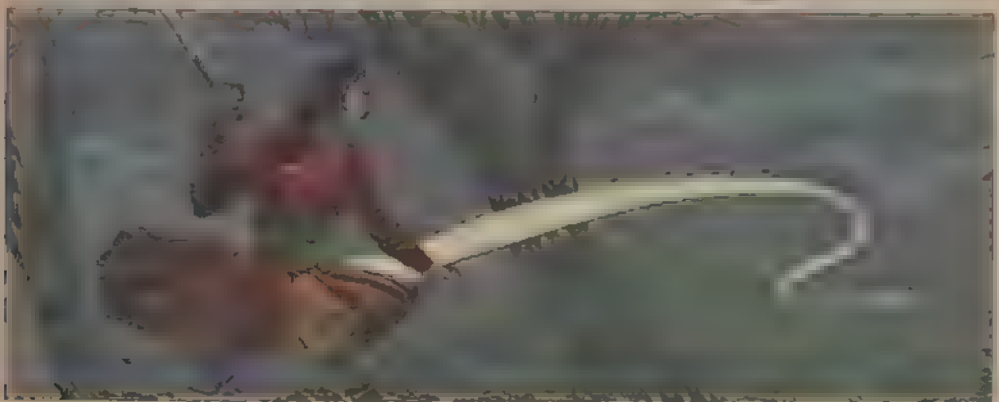
[illegible]

தெரிந்திருந்தும் நீ கூறாவிட்டால்
என் தலை வெடித்துக் கக்க நூறாகி
விடும்" என்றது.

விக்கிரமனும் "உலகநாதன்
பதவி மோகம் கொண்டவன்
என்றோ, அவன் புகழ் பெற ஆசைப்
படுபவன் என்றோ கூற முடியாது.
நாட்டு மன்னனைக் குறை கூறுவ
தும் சரியல்ல. அப்பாகம் என்பது
மிக அரிதாக சினைக்கும் பொருள்.
அதனை பூமியிலிருந்து வெட்டி
எடுப்பதால் நாட்டின் பொருளா
தாரம் வளம் பெறும். இதுபோலவே
தான் அணைக்கட்டும். ஆற்று நீர்
விணாவதைத் தடுத்து மேலும் பல்
லாயிரம் ஏக்கர்களுக்கு நீர் கிடைக்
கச் செய்து நாட்டின் உணவு உற்
பத்தியை அதிகரித்து மக்களை
வளம் பெறச் செய்யவே மன்னன்
அந்த அணைக்கட்டைக் கட்டியது.
ஆரம்பத்தில் ஒரு சிலர் பாதிக்கப்
பட்டதால் அவர்கள் எதிர்ப்பு
காட்டியது இயல்பே. ஆனால்
அந்தத் திட்டத்தால் பலர் பயன

பெற்றனர். மன்னன் இதை எல்
லாம் அறிந்தே அந்தத் திட்டத்தை
நிறைவேற்ற உறுதி பூண்டான்.
மண்டல அதிகாரி மக்களின்
எதிர்ப்பிற்கு பயந்து போனதைக்
கண்டான். ஒரு சிலர் முதலில்
தொல்லைகளுக்கு ஆளானாலும்
பலருக்கு நன்மை ஏற்படும் என
உறுதியாக மன்னன் நம்பியே
அத்திட்டத்தை அமல்படுத்த விரும்
பினான். இதனை உணர்ந்த உலக
நாதன் சிலரது ஏசல்களைப்
பொருட்படுத்தாமல் தன்னலம்
பாராமல் அத்திட்டத்தை வெற்றி
கரமாக முடித்துக் கொடுத்தான்.
இதனால் மன்னன் உலகநாதனைப்
பாராட்டிப் புகழ்ந்தது சரியே"
என்றான்.

விக்கிரமனின் சரியான இந்த
பதிலால் அவனது மௌனம் கலைய
வே அவன் சுமந்து வந்த உட
லோடு வேதாளம் உயரக் கிளம்பி
மீண்டும் முருங்க மாத்திற்குப் போய்
அதில் ஏறிக் கொண்டது.

அவன்நாணயம்!

பாக்தாதை சுல்தான் அப்துல் அஜீஸ் ஆண்டு வந்தான். அவன் குற்றவாளிகளுக்கு சவுக்கடி மரண தண்டனை, கைகால்களை வெட்டு தல் போன்ற கொடூர தண்டனைகள் அளிக்காமல் அவர்கள் மனதில் செய்த குற்றத்தை உணரச் செய்து நல்லவிதமாகத் திருந்தும்படி செய்து வந்தான். அதனால் அவனது ஆட்சி காலத்தில் திருட்டு, கொலை போன்ற குற்றங்கள் மிகமிகக் குறைவாகவே இருந்தன.

பல வருடங்களுக்குப் பிறகு சுல்தானுக்கு ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அந்த மகிழ்ச்சியில் சுல்தான் ஏழை எளியவர்களுக்கு தான தர்மங்களைச் செய்தான். அப்படிச் சிடைத்த தர்மத்தில் ஒரு ஏழைக்கு ஒரு மூட்டை தானியம் சிடைத்தது. அவன் அதனைச் சுமந்து கொண்டு தன் வீட்டிற்குப் போனான். அங்கு

அதனை அவிழ்த்துக் கீழே கொட்டிய போது அதில் ஒரு தங்க நாணயம் இருப்பதைக் கண்டான்.

உடனே அவன் அதைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு "இந்தக் காசு தவறிப் போய் இதில் கலந்து வந்து விட்டது. இதை இப்போதே கொண்டு போய் சுல்தானிடம் கொடுத்து விட்டு வருகிறேன்" என்றான். அவன் மனைவியோ "இதென்ன பைத்தியக் காரத்தனம். நம் அதிர்ஷ்டம் இது நமக்குக் கிடைத்துள்ளது. பேசாமல் இதனை நாமே வைத்துக் கொண்டு விடலாம்" என்றாள். அந்த ஏழையோ அவள் பேச்சைக் கேட்காமல் அந்த நாணயத்தை எடுத்துக் கொண்டு அரண்மனைக்குப் போய் அதை சுல்தானிடம் கொடுத்தான்.

சுல்தான் அவனது நேர்மையை பாராட்டி ஐம்பது தங்க நாணயங்களைப் பரிசாக அளித்தான். ஏழை

அந்த மகிழ்ச்சியைப் பெற்றுக்
கொண்டிருக்கிறான். அந்த நான்
இந்தக் செய்தி அந்த ஏழையில்
அந்தக் கவிடில் வசிக்கப் பணக்கார
மாகத் தெரிந்தது. அவன் தனக்கான
தில் "ஆ" என்று ஒரு தங்க நாண
யத்தைக் கொடுத்து ஐம்பது தங்க
நாணயங்களைச் சுல்தானிடமிருந்து
பெற்றான் என்றால் நான் நூறு
தங்க நாணயங்கள் கொடுத்து
ஐயாயிடம் தங்க நாணயங்களை
அணயமாட்டே. நானும் ஒரு ஏழை
போல ஆனேன் அணிந்து
நானையே சுல்தானைப் பார்த்து
பணம் பெற்று வருகிறேன்" என
எண்ணினான்.

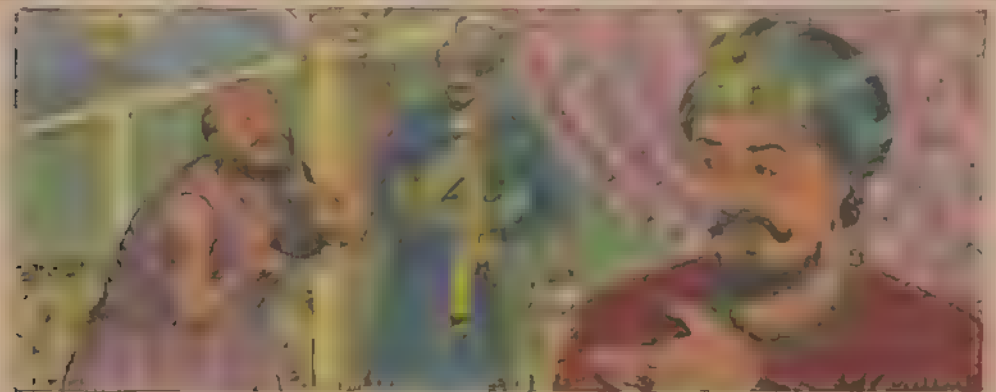
அவன் எளிய ஆணைகளை
உடுத்து ஒரு பையில் நூறு தங்க
நாணயங்களைப் போட்டு எடுத்த
துக் கொண்டு பேராய சுல்தானைக்
கண்டு "ஐயா! நேற்று நீங்கள்
கொடுத்த தாளிய மூட்டையில்
இந்த நூறு தங்க நாணயங்கள்
இருந்தன. நேர்மையுடன் நீங்கள்

தர நான் இன்றைக்குச் சுல்தானிடம்
சொடுக்கிறேன்" எனக் கூறி அவன்
முன்வைத்தான்.

சுல்தான் அவனைப் பார்த்து
விட்டு அவனையே பார்த்தான்.
அவன் சுல்தானிடத்தில் தங்க போதிய
முடிவான போதியும் இருப்பது
கண்டு அவன் ஏழையாக என்று
தெரிந்து விட்டது. தான் முனிதனம்
ஒரு ஏழைக்கு ஒரு தங்கக் காசிற்கு
ஐம்பது தங்கக் காசுகள் கொடுத்த
து அவன் நினைவிற்கு வந்தது
வந்துள்ளவன் பணக்காரன் என்றும்
பணத்திற்காகப் போராசைப்படுப
வன் என்றும் ஊகித்து விட்டான்.

மேலே சுல்தான் தன் அமைச்ச
ரிடம் "இந்தப் பணத்தைப் பொக்
கிஷத்தில் சேர்த்துவிட்டு இவனது
நேர்மையைப் பாராட்டி ஒரு நூ
சான்றிதழ் எழுதி நம் முதனியை
அதில் பதித்துக் கொடுத்த அனுபவி
விடு" என்றான்.

அதைக் கேட்ட அந்தப் பணக்கா
ரன் சுல்லாய்ச் சமைந்து நின்றான்!

தட்டெழுத்து வீரர்

மொலியூது, 14 நவம்பர் 1987 பிரச்சனில் கடந்த ஜூலை மாதத்தில் அகில உலக உருவாக்கத்துக் குழுவுக்கு உடனடியான தனது 39வது பேரவைவைக் கூட்டியது. 1987-1988 ஆண்டின் மட்டெழுத்து 1991 ஆம் ஆண்டுக்கான உருவாக்கத்தை அங்கு அறிவித்தது. உருவாக்கம் செய்யப்படும் உருவாக்கம் கீழ்க்கண்டவாறு அறிவிக்கப்பட்டது. அறிவிக்கப்பட்ட உருவாக்கம் கீழ்க்கண்டவாறு அறிவிக்கப்பட்டது. அறிவிக்கப்பட்ட உருவாக்கம் கீழ்க்கண்டவாறு அறிவிக்கப்பட்டது.

பஞ்சாப் மாநிலத்து ஜலந்தர் மாவட்டத்தில் கோரியாபுரைச் சேர்த்தவன் அபிஷேக் ஜெயின். இச்சிறுவன் நிமிடத்திற்கு 109.2 வார்த்தைகள் வீதம் தட்டெழுத்தில் சாதனை புரிந்தான். இவன் இதில் 92.93 சதம் மிகத் தெளிவாக 'டைப்' செய்திருந்தான். இந்த சாதனை இருபது வயதிற்கு மேற்பட்டவர்களுக்கு நடத்தப்பட்ட போட்டியில் இரண்டாம்

பாட்டு இடம் கொடுத்தான். மிகச் சிறந்ததாக இந்தத் தடவை இவன் அபிஷேகின் நிமிடத்திற்கு 545 டைப் வார்த்தைகள் வீதம் தட்டெழுத்தெழுதியதாக இருந்தது.

அபிஷேக் பத்தாம் வகுப்பு மாணவன். அவனுக்குப் போதிய வயதாகவில்லை என்று அவனை 'டீர்டர்' பரிசோதிக்கப் பட்டது. அபிஷேக்கின் தந்தை பத்தாம் வகுப்பு கிடைக்காத காரணத்தினால்

அபிஷேக் தனது பள்ளிக் கல்வி மட்டும் அடிக்கடி தவிர்த்து விட்டான். இவருக்கு உதரகாமு அளித்து ஊக்குவித்தார். இப்படியாக பத்தாம் வகுப்பை முடித்தான்.

அபிஷேக் தம் நாட்டில் பல போட்டிகளில் கலந்து கொண்டான். 1987-ல் தேசிய அளவிலும் உருவாக்கம் செய்யப்பட்ட போட்டிகளில் கலந்து கொண்டான். இந்த போட்டிகளில் இவன் பிரச்சனில் நடந்த போட்டியில் கலந்து கொண்டு முதலிடம் பெற்றான்.

அபிஷேக் ஹிந்தி தட்டெழுத்தில் நிமிடத்திற்கு 75 வார்த்தைகள் வீதமும் பஞ்சாபியில் 80 வார்த்தைகள் வீதமும் அடிக்க வல்லவன். துருக்கியில் இவ்வாறு புலியில் 1993-ல் நடக்கப்போகும் இண்டர் ஸ்டேஷனல் போட்டியில் கலந்து கொண்டு புதிய சாதனை புரிந்து 'கின்னஸ்' புத்தகத்தில்

இடம் பெறும். அபிஷேக் முயன்று கொண்டிருக்கிறான். அமெரிக்காவிலுள்ள ஒரு நிறுவனம் தான் நடத்தும் எலெக்ட்ரானிக் சோப்பியன் போட்டியில் கலந்து கொள்ள வாய்ப்பு அபிஷேக்கிற்கு அளவடிவிட்டு துள்ளி அதுவும் இப்போது அபிஷேக் எலெக்ட்ரானிக் டைப்ரைட்டிங் பயிற்சி அடைந்து கொண்டிருக்கிறான். இவனது இந்த முயற்சி வெற்றி அடைய வேண்டுமென வாழ்த்துகிறோம்.

கொலம்பஸிற்கும் முன்பே!

கொலம்பஸ் தி பி 1492ல் அமெரிக்காவைக் கண்டுபிடித்த
தான் அதற்கு 500 ஆண்டுகளுக்கு முன் மீப் எரிக்ஸ் என்ற
நார்வே நாடு மாலுமி கிரீனலாண்டில் குத்து வட
அமெரிக்காவிற்குப் போய் இறங்கினார் என்று கூறு
கிறார்கள். இதற்குள் பாலஸ்தீன் தீவனவாக
9வது ஐர்தாண்டின் வைகலுண்ட் சுப்பர
போன்ற ஒரு சுப்பராக் கடிக் அதிக கடத்த
3ம் மாதம் 3த்தேதி நார்வேயிலிருந்து
சிலர் கிளம்பினார்கள். அக்கம்பல்
தி.பி. 1000ம் ஆண்டில் எரிக்ஸ்
சென்ற வழியிலேயே போய்
கொலம்பஸ் நான் எனக்
கொண்டாடப்படும் அக்
டெபர் 12த்தேதி அமெ
ரிக்காவை அடை
யும்படித் திட்ட
மிட்டு விட்
டார்கள்.

அம்புலிமாமா செய்திகள்

அஹிம்சை
பல்கலைக்
கழகம்

[illegible]

வினாபவம் வேண்டும்

கப்பையயாவின் தாய். அவள் சிறு வயதாக இருக்கும் போதே இறந்து விட்டாள். எனவே அவளை அவனது தந்தை தான் வளர்த்து வந்தான். கப்பையயாவும் நல்ல வளர்ப்புடன் தன் தந்தை கூறியபடியே நடத்தும் புத்திசாலி எனப்பெயர் பெற்றான். ஆனால் அவனுக்கு மல்க அனுபவம் இல்லை. சுயமாக சிந்தித்து ஒரு வேலையுமில்லாமல் செயல்படும் பழக்கம் இல்லை. இதைக் கண்ட அவனது தந்தை அவனது எதிர்காலம் குறித்துப் பெரிதும் கவலை கொண்டான். இறக்குமதி அல்லாத கப்பையயாவை அழைத்து “மகனே! நீ எந்த வேலையையும் செய்ய முடியும். உனக்குக் கொட்ட பழக்க வழக்கங்கள் எதுவும் கிடையாது. எனவே சிறு நல்லவியை மிக நுட்பத்துடன் கொண்டு வரவேண்டும். உனக்கு எந்தத் துறையும் இராது”

என்று கூறிக் கண்ணை மூடினான். கப்பையயா தன் தந்தை கூறியதை நன்கு மனத்தில் கொண்டான். அவ்வூர் கிருஷ்ண சாஸ்திரியை அந்தாட்டு மன்னர் கொளவித்து சம்பாளம் அளித்திருந்தார். கப்பையயா அவர் வீட்டிற்குப் போய் “ஐயா! தாங்களே மிகுந்த அறிவாளி. அசாங்கம் தங்களை கொளவித்து சரியே. உங்களுக்கு இப்படிப் பரிசு கிடைத்ததற்கு நான் மிகவும் மகிழ்கிறேன்” என்று கூறினான்.

ஆனால் கிருஷ்ண சாஸ்திரியோ கோபம் கொண்டு “பண்டிதர்களைப் பற்றி உனக்கு என்ன தெரியும்? நான் அசாங்கப் பாராட்டி வருகிற தகுதி பெற்றவனா அல்லது இல்லையா என்பதைக் கூற உனக்கு என்ன வேக்கியதை உள்ளது? இவ்வேல் உன்னை விட உயர்ந்தவர்களிடம் இப்படி ஒரு போதும்

பேசாதே” என்று கூறி அனுப்பினார்.

சுப்பைய்யா அதன்படியே நடக்க எண்ணி வந்து கொண்டிருந்த போது வழியில் கிராம அதிகாரியைக் கண்டான். அவனைச் சுற்றி நான்கைந்து பிரமுகர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் முன்தினம் கிராம அதிகாரி அளித்த ஒரு தீர்ப்பைப் பாராட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். சுப்பைய்யா அவர்களோடு சேர்ந்து நின்ற போதிலும் எதுவும் கூறவில்லை.

அதை கவனித்த கிராம அதிகாரி “சுப்பைய்யா! உன் வாயில் என்ன கொழுக்கட்டையா இருக்கிறது? எல்லோரையும் போல

நீயும் நாலு வார்த்தை புகழ்ந்து சொல்லக் கூடாதா?” என்று கோபித்துக் கொண்டான். சுப்பைய்யா எதுவும் பேசத் தெரியாமல் அங்கி நந்து சென்றான். சிலர்தமக்குச் சமயானவர் புகழ்வதை விரும்பினார்கள். வேறு சிலரோ தம்மை எல்லோரும் புகழ வேண்டும் என்றே விரும்புவார்கள். இந்த இரண்டு அனுபவங்களும் சுப்பைய்யாவுக்கு ஏற்பட்டது.

சுப்பைய்யா மறுநாள் தன் பக்கத்து வீட்டுப் பரமனிடம் “இந்தத் தடவை உன் வயலில் நல்ல விளைச்சல் கண்டிருக்கிறதே! நீ தொடுவ தெல்லாம் தங்கமாகி விடுகிறது. இதில் சந்தேகமே இல்லை” என்றான். பரமனோ “என்னப்பா! ஒரேயடியாகப் புகழ்கிறாய்? என்னால் எதாவது வேலை ஆக வேண்டி இருக்கிறதா?” என்று கேட்டான்.

சுப்பைய்யாவும் “வேலை ஆக வேண்டும் என்றால் தான் ஒருவரைப் புகழ வேண்டுமா? உன்னிடம் ஒரு நல்ல விஷயம் கண்டால் அதைப் பாராட்டக் கூடாதா?” என்று கேட்டான். அதற்கு பரமன் “நீ யாரையாவது புகழ்த்தான் வேண்டும் என்று நினைத்தால் இவ்வூர் கிராம அதிகாரியைக் கண்டு புகழ்ந்து பேசு. இந்த மாதிரிப் பலர் அவனைப் புகழ்ந்து தமக்கு வேண்டிய வேலைகளைச் செய்து

கொள்கிறார்கள்” என்றான்.

இதைக் கேட்ட சுப்பையா இனி யாரையுமே புகழக் கூடாது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான். ஒருநாள் அவன் வயிற்று வலிக்கு மரத்து வாங்க வைத்தியர் விகவம் வீட்டிற்குச் சென்றான். அப்போது வைத்தியர் கால் எலும்பு முறிந்த ஒருவனுக்குக் கட்டுப்போட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவரிடம் சுப்பையா “இவனது எலும்பு எப்படி முறிந்தது?” என்று கேட்டான்.

வைத்தியரும் “ஒரு மூட்டுக் காளை இவனைத் தூத்தவே இவன் பயந்து விழுந்து காலை ஒடித்துக் கொண்டான். பாவம்” என்றான். அதைக் கேட்டு விட்டு சுப்பையா பேசாமல் இருந்தான். அப்போது வைத்தியர் “சுப்பையா! அவ

னுக்கு அனுதாபம் காட்டி ஆறுதலாக இரண்டு வார்த்தை சொல்லக் கூடாதா?” என்றார். அப்போது சுப்பையாவின் மனதில் கஷ்டப் படுவோருக்கு ஆறுதல் கூறவேண்டும் என்பது பதிந்தது.

சில நாட்களுக்குப் பின் வெஸன் என்பவனின் தடிசை எரிந்து போயிற்று. சுப்பையா அவனைக் கண்டு ஆறுதல் கூறவே வேலனும் “இப்படி வெறும் வார்த்தைகளைக் கூறுவதால் என்ன பயன்? ஏதாவது பண உதவி செய்தால் பிரயோஜனம் உண்டு” என்றான். அப்போது சுப்பையாவுக்கு கஷ்டப் படுபவருக்குப் பண உதவி செய்ய வேண்டும் என்பது தெரிந்தது.

இரண்டு நாட்கள் கழிந்தது. லட்சாதிபதி லட்சுமணன் வீட்டி

ஆனால் உலகம் உன் நல்லதனத்தை
மெச்சாமல் உன்னிடமுள்ள குறை
மையே பெரிதுபடுத்துகிறது. இது
தான் இந்த உலகின் விசித்திரப்
போக்கு" என்றார். கப்பைய்யா
வும் "கவாமி! என் தந்தை என்னை
நல்லவிதமாய் நடந்து எல்லோர்
மனமும் புகிழ் நடந்து கொள்ளச்
சொன்னாரே. அதன்படித்தானே
நானும் நடக்க முயன்றேன். அப்
படியானால் அவர் கூறியபடி நான்
நடக்க வேண்டாமா?" என்று
கேட்டான்.

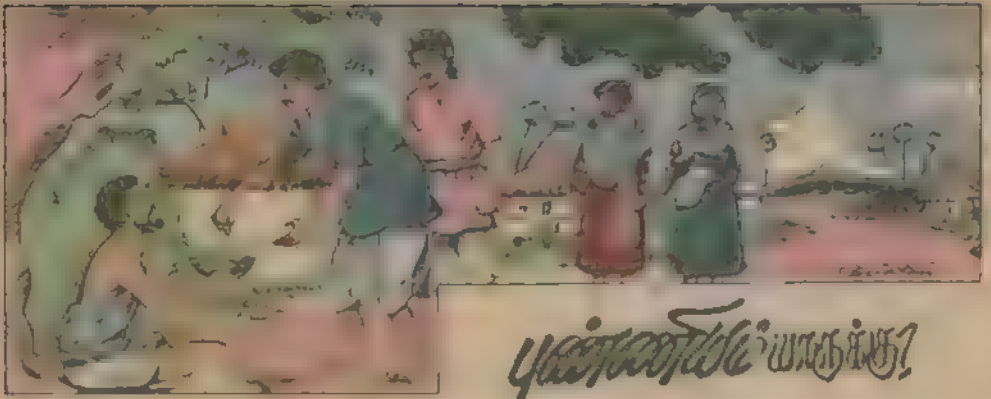
சன்னியாசியும் "தாராளமாக
அவர் கூறியபடியே நடக்க முடி
யும். அதற்காக நீ நல்லவன் என்று
பெயர் பெற யானாகக் கண்டாலும்
புகழ் வேண்டும் என்பதில்லை.
யாரிடமும் அனுதாபம் காட்ட
வேண்டும் என்பதும் இல்லை"
என்றார். "அப்படியானால் நான்
என்னதான் செய்ய வேண்டும்?"
என்று அவன் கேட்டான்.

"நீ நல்லவனாக இருக்க முயல்

வது சரிதான். அதற்காக எல்லோ
ரையும் புகழ்வதையோ அல்லது
எல்லோரிடமும் அனுதாபம் காட்டு
வதையோ ஒரு பழக்கமாகக் கொள்
வது சரியல்ல. யாராவது உன்
உதவியை நாடி வந்தால் அவர்
களுக்கு உதவு. உன்னை ஏகப்பவர்
களை மன்னித்து விடு. காரணம்
இல்லாமல் நீ யாரையும் திட்டாத்தே.
உன்னைப் பற்றி யார் எது சொன்
னாலும் அது பற்றிக் கவலைப்
படாத்தே. நீயாகப் போய் வலிய
உதவி செய்வதையோ அனுதாபப்
படுவதையோ விட்டு இடம்,
பொருள், எவல் இவற்றை அறிந்து
நீ பேசுவோ செயல்பட வோ வேண்
டும். இதைத் தெரிந்து கொண்
டாலே நீ வாழ்க்கையில் ககப்பா
லாம்" என்றார்.

அன்று முதல் கப்பைய்யா சன்னி
யாசி கூறியபடியே நடந்து வரலா
னான் அதனால் அவனை எல்லோ
ரும் நல்லவன் என்று பாராட்டி
வந்தார்கள்.

புண்ணியம் யாருக்கு?

மண்ணின் புகேந்திரன் தன் அமைச்சர் போதுமாறுவேடம் புண்ணியக்களின் நூறகளை நேரில் கண்ணிற் கோர்நிம் அவற்றைப் போக்கி வந்தான். இவ்வாறு ஒருநாள் அவர் தலைநகரின் போய்க் கொணர் நக்கையில் ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது.

பாதையின் இர நண்பர்கள் போய்க் கொண்பு நக்கையில் ஒரு புல வண்ணக் கண்டார்கள். அப்போது ராடி என்பவன் தன் நண்பனிடம் "ஒருகாசு இருந்தால் கொடு. அதை புலவனுக்குக் கொடுக்க விரும்புகிறேன். வீட்டிற்குப் போனதுமே ஒரு காசை உனக்குத் திருப்பித் தருகிறேன். என்னிடம் சில்லரை எதுவும் இல்லை. அதனால் தான் உன் விடம் கோர்கிறேன்" என்றான். அவன் நண்பன் கோபுவும் ஒரு காசை ராடிவிற்குக் கொடுக்க

ராடி அதனை அந்த புலவனுக்குக் கொடுத்தான்.

அப்போது கோபு "நீ அந்தக் காசை தர்மம் செய்ததால் அதை நீ எனக்குத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டாம்" நீ கொடுக்க புலவருடைய தான் அதை வாங்கிக் கொள்ள மாட்டேன்" என்றான்.

அதைக் கேட்ட மண்ணின் மனதில் பல கேள்விகள் எழுந்தன. அந்த தானத்தில் பலன் யாரைச் சேரும்? ராடிவையா, கோபுவையா? அவன் அது பற்றியோசித்து யோசித்துப் பார்த்தும் அதற்கு விடை காண முடியவில்லை.

மறுநாள் அவன் தனதர்பாரிஸ் அந்த நிகழ்ச்சியைக் கூறி "அந்த இரு நண்பர்களில் யாருக்கு தர்மம் செய்ததின் புண்ணியம் கிடைக்கும்? ஒரு காசைக் கடன் கொடுத்த கோபுவுக்கா அல்லது கடனாக

வாங்கி தூணம் செய்த ராமுவுக்கா?" என்று கேட்டான். ஒரு சிலர் தூணம் செய்தவன் ராமு என்பதால் அவனுக்கே அப்புண்ணியம் சேரும் என்றனர். வேறு சிலர் காசு கொடுத்தவன் கோபு என்பதால் அந்தப் புண்ணியம் கோபுவிற்கே என்றனர். வேறு சிலரோ அந்தப் புண்ணியத்தில் பாதிபாதி இருவரையும் சேரும் என்றார்கள்.

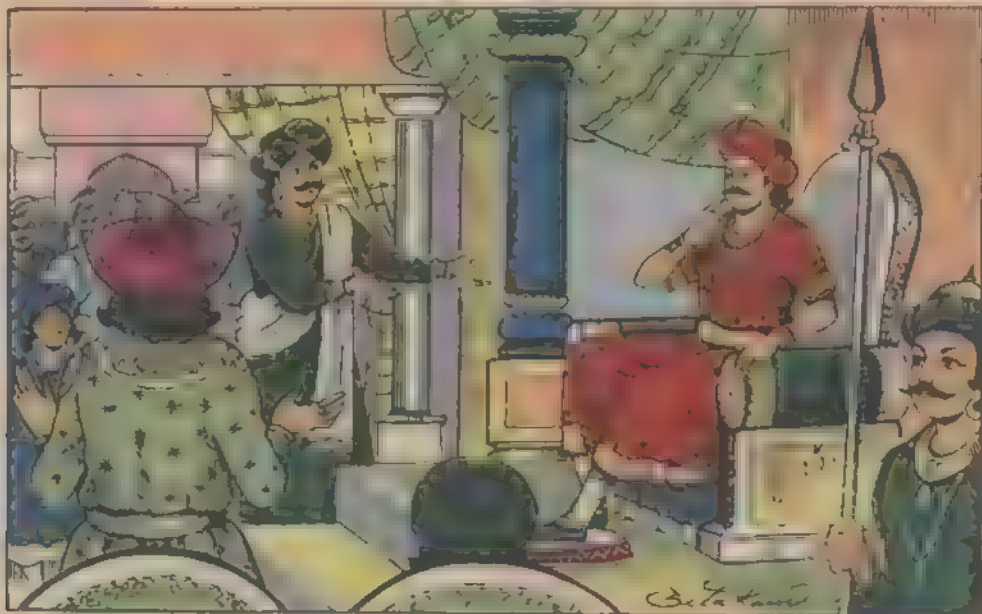
அதைக் கேட்ட மன்னன் "நீங்கள் கூறியது எனக்குத் திருப்தி அளிப்பதாக இல்லை. நன்கு யோசித்து இதற்குத் தக்க விடையைக் கூறுங்கள். இன்னாருக்குத் தான் எனக்கறினால் அதற்கான காரணம் என்ன என்பதையும் விளக்கமாகச் சொல்லியாக வேண்டும்" என்றான். யாராலும் மன்ன

னுக்குத் திருப்தி அளிக்கும் விதத்தில் பதிலைக் கூற முடியவில்லை.

அப்போது மன்னன் தன் அமைச்சர் ஆனந்தரைப் பார்த்து "நீங்களும் என்னுடன் இருந்து இந்த நிகழ்ச்சியைக் கண்மீர்கள் அல்லவா? உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?" என்று கேட்டான்.

அமைச்சரும் "அரசே! தர்மம் செய்யும் நிலையில் ஒருவன் பணம் வைத்திருந்தாலும் தர்மம் செய்யாமல் இருப்பவனைவிட பணம் இல்லாது போயிலும் தர்மம் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டவனே மேல். எனவே இந்த தர்மத்தின் புண்ணியம் ராமுவையே சேரும்" என்றார்.

அப்போது ஆஸ்தான விதூஷகன் எழுந்து "அரசே! அமைச்சர்

கூறுவதில் ஒரு பகுதிதான் சரி. இதில் புண்ணியம் ராமுவுக்குக் கிடைத்தாலும் ஒரு காசை வீணாக்கிய பாவம் கோபுவைச் சாரும் ஏனெனில் அவன் உணாகக் கொடுத்த காசை ராமுவிடமிருந்து வாங்கிக் கொள்ள மறுத்துவிட்டான்" என்றான். அது கேட்டு மன்னன் புண்ணகை புரிந்தவாறே அமைச்சரைப் பார்த்தான்.

அமைச்சரும் "இதில் காசை வீணாக்கிய பிரச்னை இல்லை. ஏனெனில் ராமு காசைத் திருப்பிக் கொடுப்பதாகச் சொல்லி வாங்கினான். ஆனால் கோபுவிடம் தர்மம் செய்த காசை வாங்க மறுத்தான். அது தன் நண்பனுக்குக் கொடுத்ததாகும். இது வீணல்ல" என்றார்.

அப்போது விகடகவி "சரி. அப்படியானால் புண்ணியம் உதவி செய்தவனுக்குக் கிட்டாதா?" என்று கேட்டான். அமைச்சரும் "கிட்டாது. ஏனெனில் கோபுவுக்குத் தானம் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்

ணம் அவனிடம் காசு இருந்தும் ஏற்படவில்லை. அவன் தன் நண்பனுக்குக் கடனாக ஒரு காசைக் கொடுத்து அந்தக் கடனைத் தள்ளுபடி செய்தான். ராமுவுக்கு தானம் செய்ய வேண்டும் என்ற ஆசை எழுந்தது. அப்போது கையில் காசு இல்லாது போனாலும் நண்பனிடமிருந்து வாங்கி, அதைத் திருப்பிக் கொடுப்பதாகக் கூறிவிட்டே தானம் செய்தான். எனவே இந்த தானம் செய்ய ஒரு காசு செலவாதம் விதம் பற்றிய பொறுப்பு கோபுவினுடையதே. அவன் மனதில் முடவனுக்கு தர்மம் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழவில்லை. ராமுவின் மனதில் தான் அது எழுந்தது. எனவே அந்த தர்மத்தின் பலன் ராமுவையே சேரும்" என்றார்.

இந்த விளக்கத்தைக் கேட்ட மன்னன் திருபதி அடைந்து அமைச்சரைப் பாராட்டிப் பரிகளையும் அளித்தான்.

வீரவருமான

அனுமார் தாம் சீதையைக் கண்டு வந்த விவரத்தை அங்கு கூடியுள்ள வானரர்களுக்கு கூறலானார்.

நான் மகேந்திரபர்வதத்தின் மீதி ருந்து உயரக் கிளம்பிச் சென்றதை நீங்கள் எல்லோரும் பார்த்தீர்கள். நான் செல்லும் வழியில் ஒரு அழகான மலைச் சிகரம் கடலிலிருந்து உயர்ந்து வந்து என் வழியை மறித்தது. நான் அதனைத் தூள் தூளாகக் நினைத்தேன். ஆனால் அது என்னை மிகவும் அன்புடன் வரவேற்று என் தந்தை வாயு தேவன் அதனை இரோஷிடமிருந்து காத்தவிதத்தைக் கூறியது. தனது பெயர் ஐநாகம் என்றும் இராமரின் திருப்பணியில் ஈடுபட்ட எனக்கு உதவுவதாகக் கூறியது.

நானும் என் பணியை விரைவில் செய்து வரவேண்டியிருப்பதால் அங்கு தங்குவதற்கு இல்லை எனக் கூறி விடை பெற்றுக் கொண்டு சென்றேன். அப்போது சரணை என்ற பயங்கரக் கடல் வாழ் உயிரினம் என்னை விழுங்க முயன்றது. நான் மிகச் சிறிய உருவில் அதன் வாயில் புகுந்து அது தன் வாயை மூடுமுன் வெளியே வந்து விட்டேன். யாரும் அதுவரை அதன் வாயிலிருந்து தப்பியதில்லை. அதனால் அது என்னைப் பாபாட்டி ஆசிகள் அளித்தது. பின்னர் நான் என் பயணத்தைத் தொடர்ந்த போது சிம்மிகை என்ற ராட்சஸி என் நிழலைப் பிடித்ததன் வாயிலாக என்னை தடுத்தாள். நான்

மிகச் சிறிய உருவில் அவள் வயிற்
றில் புதந்து அவளைக் கிழித்துக்
கொன்றேன்.

இதன்பிறகு நான் லங்காபுரியை
அணந்தேன். அங்கு இலங்கையைக்
காக்கும் இலங்கிணி என்ற அரக்கி
என்னைத் தடுத்தாள். நான்
அவளை வென்று நகருக்குள் சென்று
கொடியைத் தேடலானேன்”

அப்பொழுது கூறிய அனுமார் மேலும்
சொல்லாதார். நான் பல இடங்க
ளில் தேடி முடிவில் சீதாதேவியை
அச்சாகவனத்தில் கண்டேன். அவ
ரிடமிருநான் இராமரின் தூதன் எனக்
கூறி நான் அவரை அங்கிருந்து
அழைத்துச் செல்வதாகக் கூறினேன்.
அவர் தம் கணவரை வந்து இராவண
னைக் கொன்று தம்மை மீட்க

வேண்டும் என்று கூறிவிட்டார்.
அந்த இராவணனைக் கொல்ல
இராமர் வர வேண்டியதே இல்லை.
நம்மாலே முடியும். சீதாதேவியை
யும் மீட்டு அழைத்துக் கொண்டு
இராமரிடம் சேர்த்தும் விடலாம்.
நான் ஒருவனே இராவணனைக்
கொல்லப் போதியவன். இந்திர
ஜித் போன்றவர்களைக் கொன்று
விடலாம். ஆனால் சீதாதேவியின்
விருப்பம் வேறு விதமாக இருப்ப
தால் நாம் என்ன செய்ய வேண்
டும் என்பதை நீங்கள் முடிவு செய்
யுங்கள்”

அங்கதனும் “ஆம்! அனுமார்
கூறுவது சரியே. நாம் சீதாதேவியைப்
பார்த்து வந்தோம் என்று சொல்
வதை விட அழைத்துக் கொண்டே
வந்துவிட்டோம் என்று கூறினால்
இராமர் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடையத்
தானே செய்வார்” என்றான்.

ஜாம்பவானும் “எல்லாம் சரி
தான். ஆனால் நமக்கு இட்ட கட
டளை என்ன? சீதாதேவி இருக்கும்
இடத்தைக் கண்டுபிடித்து வர வேண்
டும் என்பதுதானே அதை மீறி நம்
இஷ்டப்படி எல்லாம் செய்து விட
முடியுமா?” என்று கேட்டான்.

அப்போது தான் மற்றவர்களுக்
கும் தமக்கு இடப்பட்ட கட்டளை
பற்றி நினைவு வந்ததோடு அனு
மாரிடம் சீதை தான் வரமுடியாது
என்றும் தன்னை இராமரே வந்து
மீட்டுச் செல்ல வேண்டும் எனக்

கூறியதும் நினைவிற்கு வந்தது. அதனால் ஜாம்பவான் கேட்ட கேள்விக்கு அவர்கள் தாம் கட்டளைப் படித்தான் நடக்க வேண்டும் எனக் கூறினார்கள்.

அவர்கள் சீதையை அனுமார் கண்ட செய்தியை இராமருக்கு விரைவில் தெரிவிக்க அப்போதே கிளம்புவது எனத் தீர்மானித்துக் கிளம்பியும் விட்டார்கள். வழியில் அவர்கள் மிக அழகான பூந்தோட்டமாக விளங்கும் மதுவனத்தை அடைந்தார்கள்.

மது வனத்தைப் பாதுகாத்து நன்கு கவனித்துக் கொள்ள சுக்கிரீ வன் தன் தாய் மாமனான ததி முகனை நியமித்தான். மதுவனத்தை அடைந்ததும் அங்குள்ள காட்சியைக் கண்டு மகிழ்ந்து போனார்கள். மரங்களில் பழங்கள் பழுத்துத் தொங்கின. அவற்றின் நிறமும் மணமும் வானரர்களின் நாக்கில் நீர் ஊற வைத்தது. சுற்றிலும் உள்ள செடிகளில் மலர்கள் நல்ல வாசனையைப் பரப்பின. இவற்றால் வானரர்கள் மனம் புல்லரித்தது. வானரர்கள் தாம் மது அருந்த அங்கதனின் அனுமதியைக் கேட்டார்கள். அவனும் அனுமதிக் கவே வானரர்கள் மதுவை அளவுக்கு மிஞ்சிக் குடித்து விட்டு ஆட்டம் போட்டார்கள். பாடினார்கள். தாவினார்கள். ஓடினார்கள். ஒரு வரையொருவர் அடித்துக் கொண்

டார்கள். தலைகால் தெரியாமல் துள்ளினார்கள். சிலர் குட்டிக்கரணம் போட்டார்கள். சிலர் பல்லைக் காட்டி இனித்தார்கள். சிலர் ஒருவர் தோளின் மீது மற்றவர் ஏறிக் கொண்டும் வேறுசிலர் ஒருவரை மற்றவர் சுமந்து கொண்டும் திரிந்தனர்.

வானரர்கள் அந்த வனத்தில் கிடைத்த மதுவை எல்லாம் அருந்தி விட்டு செடிகளைப் பிடுங்கிப் போட்டனர். மாக்கிளைகளை ஒடித்து எறிந்தனர். இதைக்கண்டத் ததி முகன் கோபம் கொண்டு வானரர்களெல்லாம் உடனே அந்த வனத்திலிருந்து வெளியேறிவிட வேண்டும் என்று கூறினான். ஆனால் அவன் கூறியதை யாரும் சட்டை

காப்பவர்கள் மீது பாய்ந்து அவர்களைத் துரத்தினார்கள். அதன் பிறகு மதுவனத்தையே பாழடித் தார்கள்.

ததிமுகன் தன் ஆட்களையெல்லாம் அழைத்துக் கொண்டு வானரர்களைத் தாக்கினான். ஆனால் அங்கதனோ அவனது தாக்குதலை முறியடித்து அவனை விரட்டினான். வேறு வழி இல்லாமல் ததிமுகன் தன் ஆட்களோடு சிஷ்கிந்தாபுரிக்கு ஓடினான்.

அவன் சுக்கிரீவனின் கால்களில் விழுந்து கதறவே சுக்கிரீவனும் "என்ன விஷயம்? ஏன் இப்படி அவறிப் புடைத்துக் கொண்டு ஓடி வந்திருக்கிறாய்? உனக்கு வந்த ஆபத்து என்ன?" என்று கேட்டான்.

அவனும் "என்ன என்று நான் சொல்வேன்? இதுநாள் வரை நடந்திராத அதிர்ச்சியைத் தரும் சம்பவம் நிகழ்ந்திருக்கிறது. அங்கதனே இந்தச் சம்பவத்தில் ஈடுபட்டான். அவனோடு வந்த வானரர்கள் மது அருந்தி மதுவனத்தையே நாசப்படுத்தி விட்டார்கள். அவர்களை நான் அடக்கப் போக அங்கதனும் அவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டு என்னை அடித்துத் துரத்தி விட்டான். எனக்கு என்ன செய்வது என்றே தோன்றவில்லை. அதனால் தான் இங்கு ஓடி வந்தேன்" என்றான்.

செய்யவில்லை. அது மட்டுமல்ல அவன் மீது அவர்கள் விழுந்து கிள்ளி அடித்து உதைத்துக் கீழே தள்ளினார்கள்.

இதே சமயம் அனுமாமும் வானரர்களை உற்சாகப்படுத்த "நீங்கள் உங்கள் இஷ்டத்திற்கு மது அருந்துங்கள். உங்களை யாராவது ஏதாவது செய்ய முயன்றால் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்" என்றார். அங்கதனும் "அனுமார் நமக்க நல்லதையே விருப்புவர். அதனால் கவலை இல்லாமல் எல்லோரும் குடித்து மகிழ்ங்கள்" என்றான்.

அங்கதன் குடிமயக்கத்தில் கூறியது வானரர்களுக்கு மேலும் உற்சாகத்தை அளித்தது. அவ்வளவுதான் வானரர்கள் மதுவனத்தைக் காவல்

ததிமுகனுக்கு என்ன பிரச்சனை என அறிய ஆவல் கொண்ட லட்சுமணன் "இவன் என்ன சொல்கிறான்?" என்று கேட்டான். கக்கிரீவனும் "நாம் சீதையைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கத் தென் திசையிலும் வானரர்களை அனுப்பினோமே. அவர்கள் திரும்பி வந்து இப்போது மதுவனத்தில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அங்கு மது அருந்தி ஆடிப்பாடி குதித்து மதுவனத்தையே பாழாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்களாம். இதைக் கொண்டு அவர்கள் சீதை இருக்கும் இடத்தைக் கண்டு பிடித்து விட்டார்கள் என்று ஊகிக்க முடிகிறது. அப்படி கண்டு பிடித்திராவிட்டால் அவர்கள் திரும்பி வந்திருக்க மாட்டார்கள். அனுமார் தாம்

சீதையைக் கண்டிருக்க வேண்டும். இதில் சந்தேகமே இல்லை. ஒரு வேலையை அனுமாரும் அங்கத்தனும் ஜாம்பவானும் சேர்ந்து செய்வதாகப் பொறுப்பேற்றால் அவர்கள் அதைச் செய்து முடித்து விட்டுத்தான் மறு வேலை பார்ப்பார்கள். அதனால் நமக்கு நற்செய்தியே வரப்போகிறது" என்றான்.

அதுகேட்டு இராமரும் லட்சுமணனும் மகிழ்ந்தனர். கக்கிரீவனும் "மதுவனம் என் தந்தை விட்டு போன சொத்துதான். அதனைப் பாதுகாத்து நன்கு கவனித்துக் கொள்ள என் தாய்மானான இந்த ததிமுகனை நியமித்தேன். இதுநாள் வரை ஒரு புகாரும் இவன் செய்தது இல்லை. ஆனால் இன்றோ மிகவும் குழம்பிப் போய் ஓடி வந்திருக்கிறான். இதனால் சீதையைக் கண்டு பிடித்து விட்டு இந்த வானரர்கள் வந்திருக்கிறார்கள் என்றால் அவர்கள் மது அருந்தி அந்த வனத்தைப் பாழாக்கிய செயலை மன்னித்து விடுகிறேன். அவர்கள் இங்கு விரைவில் வரவேண்டும். அவர்களிடமிருந்து சீதையைக் கண்டு வந்த விவரத்தை நானும் இராமரும் இலட்சுமணரும் கேட்க ஆவலாக இருக்கிறோம்" என்றான்.

ததிமுகனும் விரைவில் வானரர்களை அனுப்பி வைப்பதாகக் கூறி அவர்களிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு சென்றான். அவன் மது

வனத்தை அடைந்து அங்கதனைக் கண்டு "அங்கதா! உன்னை உடனே சுக்கிரீவன் கிஷ்கிந்தைக்கு வரச் சொன்னான். நான் சுக்கிரீவனிடம் நீயும் மற்ற வானரர்களும் இந்த வனத்தை நாசப்படுத்தியதைக் கூறினேன். அவனோ நீ நற்செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறாய் என்று கூறி என்னைத் திருப்பி அனுப்பி விட்டான். இந்த மதுவனத்தில் உனக்கு இல்லாத உரிமையா எனக்கு? இதுவரை நடந்ததை எல்லாம் மறந்து விடுவோம். நீங்கள் இப்போதே கிளம்பிப் போய் சுக்கிரீவனைக் காணுங்கள்" என்றான்.

அங்கதனும் மற்ற வானரர்களிடம் "நாம் இப்போதே கிளம்பிச் செல்ல வேண்டும். இங்கு நீங்கள் போதிய மது அருந்தியாகிவிட்டது. இனிமேல் எச்சரிக்கையுடன் நடந்து கொண்டு சுக்கிரீவ மன்னனைக் காண வேண்டும். புறப்படுங்கள்" என்றான். வானரர்களும் "ஓ! இப்போதே கிளம்புகிறோம். உங்கள் வார்த்தை ஒன்றே எங்களுக்குக் கட்டளை இடுவது போலத்தான்" என்று கூறிக் கிளம்பி விட்டார்கள்.

சுக்கிரீவன் இராமரிடம் "அனுமார் சீதையைக் கண்டே வந்திருப்பார். இதில் சந்தேகமே இல்லை. குறித்த காலம் கடந்த பிறகும் அவரும் மற்ற வானரர்களும் திரும்பி வந்து விட்டார்கள் என்றால் அவர்

கள் தங்களது முயற்சியில் வெற்றி பெற்றே வந்திருக்கிறார்கள் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை. எனவே உங்கள் கவலை தீர்ந்தது" என்று கூறினான்.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அவர்களுக்கு வானரப்படை செய்யும் ஆரவாரம் கேட்டது அதை அடுத்து சற்று நேரத்தில் வானரர்கள் எல்லாம் சுக்கிரீவன் முன் வந்து நின்றார்கள். 'கண்டேன் சீதையை' என்று கூறியவாறே அனுமார் இராமரின் கால்களில் விழுந்து வணங்கினார். இராமர் அவரைக் கனிவுடன் பார்க்கவே அவரும் "தேவியார் நலமாகவே இருக்கிறார்கள்" என்றார்.

இராமரும் "மிக்க மகிழ்ச்சி. அவளை எங்கே கண்மர்கள்? எப்

படி இருக்கிறாள்? எனக்கு விவரமாகக் கூறு" எனவே அனுமாரும் சீதை தன்னிடம் கொடுத்த தூடாமணியை எடுத்துக் கொடுத்தார். பிறகுதான் சீதையை எவ்வாறு கண்டுபிடித்தது என்பதை அவர் விவரித்துக் கூறலானார்.

"நான் நூறு யோசனை தூரமுள்ள கடலைக் கடந்து இலங்கையை அடைந்து இலங்காபுரியில் சீதாதேவியைத் தேடலானேன். பல இடங்களில் தேடி முடிவில் அசோக வனத்தில் அவரை ஒரு மரத்தடியில் கண்டேன். அவர் மிகவும் மெலிந்து போயி ருந்தார். கண்ணீர் உருத்துக் கொண்டிருந்தார். தன் உயிரையே மாய்த்துக் கொள்ளத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தார். அவரைக் கண்டு நான் இராமனின் தூதன் எனக்கூறி நம்ப வைத்தேன். தாங்கள் கொடுத்த கணையாழியைக் கொடுத்தேன். அதைக் கண்டு தேவியார் மகிழ்ந்து போனார். அவர் தாய் பத்திரமாக வைத்திருந்த தூடாமணியை எடுத்துக்

கொடுத்து தாங்கள் இன்னமும் ஒரு மாதத்துள் வந்து அவரை மீட்காவிட்டால் அவர் உயிர் அவரது உடலில் இராது எனவும் சொல்லச் சொன்னார். நாம் நம் படைகளுடன் இலங்கைக்குச் செல்ல என்ன வழி என்பதை யோசிக்க வேண்டும்."

அனுமார் கொடுத்த கணையாழியை பார்த்து இராமர் கண்ணீர் உருத்தார். சற்று நேரம் வரை எதுவும் பேசவில்லை. இலங்கமணனாலும் எதுவும் கூறமுடியவில்லை. இராமரின் துக்கம் அவனையும் பாதித்தது. முடிவில் இராமர் சுக்கிரீவனிடம் தூடாமணியைக் கண்டதும்" என்னால் எதுவும் பேச முடியவில்லை. இதனை ஜனகமன்னர் தம் மகளான சீதைக்கு அளித்தார். எங்கள் விவாகத்தின் போது சீதை இதனைத் தன் தலையில் அணிந்து கொண்டாள். இது எனக்கு சீதையையும் ஜனகரையும், என் தந்தை தசரதரையும் இப்போது எனக்கு நினைவுபடுத்துகிறது" என்றார்.

அவகாசம் வேண்டும்!

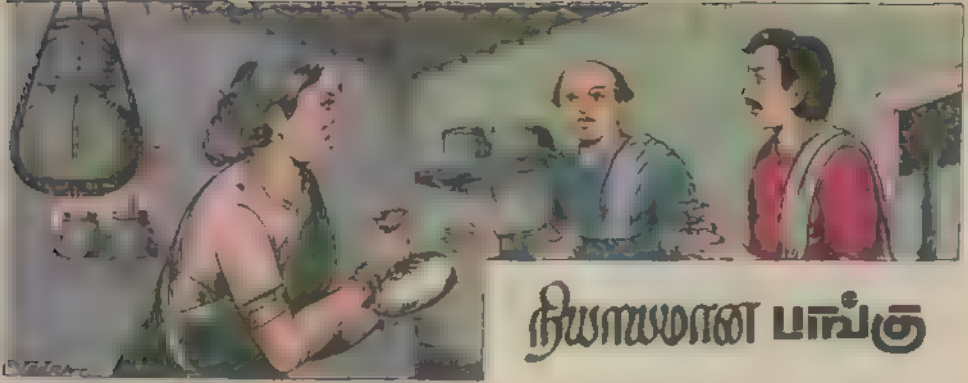
மங்களபுரி மன்னன் தன் தர்பாரில் பிரபுக்களை ஒன்றுகூட்டி “உங்களுக்கு ஒரு பரீட்சை. நான் நெருப்பில் குதித்தேனானால் என்னுடன் நீங்களும் குதிக்கத் தயாரா? நான் சமூகதிரத்தில் குதித்தால் நீங்களும் என்னோடு குதிப்பீர்களா?” என்று கேட்டான்.

ஆவர்களில் யாரும் பதில் சொல்லவில்லை. ஆனால் ஆஸ்தான விதூகன் யா டிய எழுந்து “அரசே” நான் தங்களைோடு சேர்ந்து நெருப்பில் குதிக்கத் தயார் ஆனால் சமூகதிரத்தில் தங்களோடு குதிப்பதற்கு முன் எனக்குப் பதிலைந்து நாட்கள் அவகாசம் தேவை” என்றான்.

அதைக்கேட்டு மன்னனும் மற்ற பிரபுக்களும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். மன்னனும் “சமூகதிரத்தில் குதிக்க படும் என் பதிலைந்து நான் அவகாசம் கேட்கிறாய்?” என்று கேட்டான். விதூகனும் “அரசே” நெருப்பில் நீங்களும் நானும் குதிப்பதென்றால் அதில் நந்து தப்ப நீங்கள் ஏதாவது ஏற்பாட்டைச் செய்யது விடுவீர்கள். சமூகதிரத்தில் குதிப்பதானால் நீங்கள் நீந்திக் கரை சேராந்து விடுவீர்கள். ஆனால் எனக்கு நீந்தத் தெரியாது. உலிர் தப்ப நீசால் கற்றாக வேண்டும். அதற்குப் பதிலைந்து நாட்கள் பிடிக்கும் நான் பின்னை குடிக்கரான். என் குடிமாய் வாழ வேண்டாமா?” என்று கூறினான்.

அதைக்கேட்டு மன்னனும் மற்றவர்களும் ‘களுக’கென்று சிரித்தார்கள். மன்னன் விதூகனின் அறிவைப் பாராட்டிய பரிசுகளை அளித்தான்.

நியாயமான பாங்கு

கிழவி மீனாட்சி அம்மாள் வீட்டில் ராமு, சோமு என்ற இரு நண்பர்கள் பணம் கொடுத்து சாப்பிட்டு வந்தார்கள். ஒரு நாள் அவர்கள் வெளியூருக்குக் கிளம்பும் போது மீனாட்சி அம்மாள் ராமுவுக்கு ஒரு பொட்டலத்தையும் சோமுவுக்கு ஒரு பொட்டலத்தையும் கொடுத்து “இதில் தோசை இருக்கிறது. வழியில் சாப்பிடுங்கள்” என்றாள். அவர்களும் பொட்டலங்களை வாங்கிக் கொண்டு கிளம்பினார்கள்.

உச்சி வேளையின்போது அவர்கள் இருவரும் ஒரு மரத்தடியே உட்கார்ந்தார்கள். இருவரும் தம் பொட்டலங்களைப் பிரித்தனர். ராமுவின் பொட்டலத்தில் மூன்று தோசைகளும் சோமுவின் பொட்டலத்தில் இரண்டு தோசைகளும் இருந்தன. அதைக் கண்ட சோமு “இந்த மீனாட்சி அம்மாளுக்கு எப்

போதுமே ஓர வஞ்சனைதான். நாம் இருவரும் சாப்பிடும்போது உனக்கு ஒரு கரண்டி நெய்யோ, தயிரோ அதிகமாகவே விடுவாள். என்னைப் பார்த்தால் ஏனோ அந்தக் கிழவிக்கு இளப்பம். இப்போது பார்! உனக்கு மூன்று தோசை. எனக்கு இரண்டே தோசை. இதற்குக் காரணம் நீ மாதமானதும் முதல் தேதியே அவளுக்குப் பணம் கொடுக்கிறாய். நான் தாமதமாக கொடுக்கிறேன்” என்றான் சலித்துக் கொண்டே.

ராமுவும் “க்வலைப்படாதே. நாம் இந்த ஐந்து தோசைகளையும் சமமாகப் பங்கிட்டுக் கொண்டு சாப்பிடலாம்” என்றான். அப்போது கோபு என்பவன் அங்கு வந்தான். அவன் அந்த இரு நண்பர்களிடமும் “எனக்கு மிகவும் பசியாக உள்ளது உங்கள் தோசைகளில்

எனக்கு பங்கு கொடுக்கிறீர்களா?" என்று கேட்டான்.

ராழுவும் "ஆகா! ஒவ்வொரு தோசையையும் மூன்று சமபாகங்களாக்கி மூவரும் சமமாகப் பங்கிட்டுக் கொண்டு சாப்பிடலாம்" என்றான். அதன்படியே எல்லா தோசைகளையும் மூன்று சமபாகங்களாக்கி மூவரும் சாப்பிட்டார்கள்.

சாப்பிட்டு முடிந்ததும் கோபுதான் சாப்பிட்டதற்காகப் பணம் கொடுப்பதாகக் கூறினான். ஆனால் ராழுவோ அதெல்லாம் ஒன்றும் வேண்டாம் என்றான். கோபுவோ அவன் கையில் ஒரு ரூபாயைத் திணித்து "அதெல்லாம் இல்லை இதை சாப்பாட்டின் விலையாக ஏற்காமல் என்னை உபசரித்ததற்காக என்று வைத்துக் கொள் ளுங்கள்" என்று கூறிவிட்டுச் சென்றான்.

அப்போது ராழு "கோபு நாம் கொடுத்த உணவிற்கு இந்த ஒரு ரூபாயைக் கொடுத்தான். என்னிடம் இருந்தது மூன்று தோசைகள். உன்னிடம் இருந்தது இரண்டு. அதனால் எனக்கு அறுபது பைசாக்கள். உனக்கு நாற்பது பைசாக்கள்" என்று கூறி அவனிடம் நாற்பது பைசாக்களைக் கொடுத்தான்.

சோழுவோ "நீ இன்னமும் பத்து பைசா எனக்குக் கொடுக்க வேண்டும். நியாயமாக இதை நாம் சமமாகப் பங்கிட்டுக் கொள்வதே

சரி" எனக்கூறி நாற்பது பைசாக்களை வாங்கிக் கொண்டான். ராழுவோ "அதெல்லாம் இல்லை. நான் சரியாகக் கணக்குப் போட்டே கொடுத்திருக்கிறேன். என் கணக்கு தான் சரி" என்றான்.

சோழுவோ அவன் கணக்கை ஏற்காமல் "நாம் அதோ தெரியும் ஊருக்குள் போய் கிராம அதிகாரியிடம் நம் வழக்கைச் சொல்வோம். அவர் கூறும் தீர்ப்பை ஏற்போம்" என்றான். ராழுவும் அதற்கு இணங்கினான். இருவரும் அந்த கிராமத்தை அடைந்தார்கள்.

கிராம அதிகாரியிடம் அவர்கள் தம் வழக்கைக் கூறி நியாயமான தீர்ப்பு கூறும்படிக் கேட்டார்கள். கிராம அதிகாரியும் எல்

லாவற்றையும் கேட்டுவிட்டு “சரியாக நியாயமான தீர்ப்புத்தானே கூற வேண்டும்? என் தீர்ப்பை இருவரும் ஏற்கிறீர்களா?” என்று கேட்டார். இருவரும் ஏற்கிறோம் என்றார்கள்

அப்போது அவர் “சோமு! நீ ராமுவுக்கு அவன் கொடுத்த நாற்பது பைசாவிலிருந்து இருபது பைசாவை அவனிடம் கொடுத்து விடு. கணக்குப்படி உனக்குச் சேர வேண்டியது இருபது பைசாவே” என்றார். அதைக் கேட்ட சோமு ஆத்திரப்பட்டு “நான் ராமுவிடமிருந்து பத்து பைசா கிடைக்க வேண்டும் என்று கேட்டால் நீங்கள் என்னிடமிருந்து இருபது பைசாவை வாங்கி அவனுக்குக் கொடுப்பது நியாயமா?” என்று கேட்டான்.

கிராம அதிகாரியும் “உனக்கு கணக்கு என்ன என்று விவரமாகச் சொல்கிறேன். உன்னிடம் இரண்டு தோசைகளும் ராமுவிடம் மூன்று

தோசைகளும் இருந்தன. அவற்றை மூன்று சம்பாகங்கள் ஆக்கி மூவரும் சாப்பிட்டீர்கள். ஒவ்வொருவனும் சாப்பிட்டது ஐந்து துண்டுகள். நீ உன் இரு தோசைகள் ஆறு துண்டுகளானதில் ஐந்தை நீயே சாப்பிட்டு விட்டு ஒரு துண்டைத்தான் கோபுவுக்குத் தந்தாய். ராமு தன் மூன்று தோசைகளை ஒன்பது துண்டுகளாக்கி ஐந்தைத்தான் சாப்பிட்டு விட்டு மீது நான்கு துண்டுகளை கோபுவுக்குக் கொடுத்தான். கோபு தான் சாப்பிட்ட ஐந்து துண்டுகளுக்கு ஒரு ரூபாய் கொடுத்து விட்டுப் போனான். எனவே ஒரு துண்டு இருபது பைசா என்றாகிறது. எனவே சோமு கொடுத்த ஒரு துண்டிற்கு இருபது பைசாவே கிடைக்கும். ராமு கொடுத்த நான்கு துண்டுகளுக்கு அவனுக்கு எண்பது பைசாக்கள்” என்றார்.

சோமு அந்தத் தீர்ப்பை ஏற்று இருபது பைசாக்களை ராமுவுக்குக் கொடுத்தான்.

சகுன பலன்

புளையூரில் கிருஷ்ணன், கோவிந்தன் என்ற இரு நண்பர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் ஐம்பது கிலோ மீட்டர் தொலைவிலுள்ள ஊரில நடக்கும் சந்தைக்கு வீட்டை விட்டு கிளம்பினார்கள். அப்போது யாரோ ஒரு பால் குடத்துடன் அவர்கள் எதிரே வந்தார். அப்போது சகுனத்தில் நம்பிக்கை கொண்ட கிருஷ்ணன் "ஆகா! நல்ல சகுனம். பாக்குடம் வருகிறதே" என்றான்.

கோவிந்தனோ சகுனத்தில் நம்பிக்கை இல்லாதவன். அதனால் "சகுனத்தில் எதுவும் இல்லை. எது நடக்க வேண்டுமோ அது நடந்தே தீரும்" என்றான். இருவரும் நடந்துபோய் வழியில் ஒரு ஊரை அடைந்தனர்.

அங்கு ஒரு பொதுக் கூட்டத்திற்கு ஏற்பாடாகி இருந்தது. ஒரு மகான் வந்து சொற்பொழிவு ஆற்றப்போவதாக தெரிய வரவே நண்பர்கள் இருவரும் கூட்டத்தில் சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

அந்த மகானும் வந்தார். தம் சொற்பொழிவில் சகுனம், மூடநம்பிக்கை போன்றவற்றைக் கண்டித்துப் பேசினார். அவரது பேச்சை யாவரும் கரவொலி எழுப்பி ரசித்தார்கள். கோவிந்தனும் "கேட்டாயா! எவ்வளவு அருமையான பிரசங்கம்" என்றான்.

கிருஷ்ணனும் "நான் கிளம்பும்போதே சொன்னேனே நல்ல சகுனம் ஆகிறது என்று. அதனால்தான் இப்படி நல்லதொரு பிரசங்கத்தைக் கேட்டோம்" என்றான்.

அவனே வைத்தியன்!

தருமன் என்ற இளைஞன் தான் மிகப் பெரிய வைத்தியராக வேண்டும் என்று ஆசை கொண்டான். எனவே வைத்திய சாஸ்திரத்தைக் கற்பிக்க குருகுலம் நடத்தி வந்த பரமானந்தர் என்பவரை அணுகினான். அவரும் அவனைத் தன் சீடனாக ஏற்று வைத்திய சாஸ்திரத்தை அவனுக்குக் கற்பிக்கலானார். மனித உடல் பற்றியும் மருந்துகள் பற்றியும் அவற்றைத் தயாரிக்கும் முறைகள் பற்றியும் அவனுக்கு விவரமாக விளக்கினார்.

தருமனும் அவற்றைச் சட்டென கிரகித்துக் கொண்டான். பத்து வருடங்களில் படிக்க வேண்டியதை நான்கே வருடங்களில் கற்றுக் கொண்டு விட்டான். ஒருநாள் பரமானந்தர் அவனை அழைத்து "தருமா! நீ என்னிடம் கற்க வேண்டியதை எல்லாம் கற்றாகி விட்டது. இனி

நீ வைத்தியத் தொழில் புரியலாம். ஆனால் நீ அனுபவம் பெற யாராவது ஒரு வைத்தியனிடம் சிறிது காலம் உதவி வைத்தியனாகப் பணிபுரிய வேண்டும்" என்றார்.

தருமனும் அவ்வாறே செய்வதாக கூறி குருவிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு ஜெயபுரம் என்ற ஊரை அடைந்தான். அந்த ஊரில் நான்கு பிரபல வைத்தியர்களின் பெயர்கேட்டு அவர்களில் யாராவது ஒருவரிடம் உதவியாளனாக இருக்கத் தீர்மானித்தான்.

முதலில் மிகப் பிரபலமாக உள்ள வேதகிரி என்ற வைத்தியரின் வீட்டிற்குப் போனான். அங்கு நோயாளிகளின் கூட்டம் மிகப் பெரியதாக இருந்தது. வைத்தியரைக் கண்டு பேச அவனால் முடியவில்லை. இரண்டு மூன்று நாட்கள் முயன்றும் அவனால் அவரைக்

கண்டு பேச முடியவில்லை.

அவன் மற்ற மூன்று வைத்தியர்களுக்கும் சந்தித்துப் பேசிப் பார்த்தான். அவர்களுக்கு வைத்திய சாஸ்திரத்தில் போதிய அறிவு இல்லை என்பதைக் கண்டு கொண்டான். அவன் தனித் தனியாக அவர்களைச் சந்தித்து தான் வந்த வேலையைக் கூறித் தன்னை எப்படியாவது வேதகிரியிடம் உதவியாளனாகப் பணிபுரியச் சேர்த்து விடுமாறு வேண்டினான்.

அவர்களோ “அந்த வேதகிரியும் ஒரு வைத்தியனா? அவனுக்கு ஒரு மண்ணாங்கட்டியும் தெரியாது. ஏதோ அதிர்ஷ்டம் இருக்கிறது. எல்லோரும் அவனிடத்தில் போய் விழுகிறார்கள். நீ அவனிடம் போகாதே. என் உதவியாளனாக இரு” என்று சொல்லிப் பார்த்தார்கள். ஆனால் தான் வேதகிரியின் உதவியாளனாகவே இருக்க விரும்புவதாகக் கூறிச் சென்றான்.

அவன் வேதகிரியைப் பற்றி விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டதில் அந்த மூன்று வைத்தியர்கள் கூறியதில் ஓரளவு உண்மை இருப்பதைத் தெரிந்து கொண்டான். வேதகிரி முறையாக வைத்திய சாஸ்திரம் கற்றவன் அல்ல என்பதையும் அவ்வப்போது வேறு பல வைத்தியர்களிடம் தன் நோயாளிகளைப் பற்றிக் கூறி அவர்களது ஆலோசனைகளைப் பெறுவதையும் தெரிந்து

கொண்டான். வேதகிரியை எப்படியாவது கண்டு தான் அவனைப் பற்றிக் கொண்டுள்ள அபிப்பிராயம் சரியா என்று சரிபார்த்துக் கொள்ளவும் அவன் விரும்பினான்.

ஒருநாள் அவன் ஒரு நோயாளி போல வேதகிரியைக் காணச் சென்றான். அவன் மிகக் கொடூரமான ஒரு நோயின் அடையாளங்களைக் கூறி அப்படிப்பட்ட நோய்தனக்கு வந்திருப்பதாயும் அதற்குச் சிகிச்சை அளிக்காமாறும் வேண்டினான். வேதகிரியும் அவனைப் பார்த்துவிட்டு “நீ நான்கு நாட்களுக்குப் பிறகு என்னை வந்து பார்” என்று சொல்லி அனுப்பினான்.

நான்கு நாட்களுக்குப் பின் தரு

மன் வேதகிரியைக் காணச் சென்றான். வேதகிரியும் "உன் நோயைப் போக்க மூன்றுவித வழிகள் உள்ளன. முதலாவது நீ நான் கூறும் காய்கறிகளையே பத்திய உணவாக ஒருவருட காலத்திற்கு உண்டு வருவது. இரண்டாவது வழி நான் கொடுக்கும் மருந்தை சேர்ந்தாற் போல நான்கு மாதங்கள் சாப்பிட்டு வரவேண்டும். அதற்கும் பத்தியம் இருக்க வேண்டும். மூன்றாவது வழியில் ஒரே வாரத்தில் இந்த நோயைப் போக்கி விடுவேன். முதலாவது வழியில் நீ சிகிச்சை பெற விரும்பினால் நீ எனக்கு ஆயிரம் வராகன்கள் கொடுக்க வேண்டும். இரண்டாவது வழியில் சிகிச்சை பெற விரும்பினால் மூவாயிரம்

வராகன்கள் கொடுக்க வேண்டும். மூன்றாவது வழியில் சிகிச்சை பெற விரும்பினால் ஐயாயிரம் வராகன்கள் கொடுக்க வேண்டும். எந்த சிகிச்சையையும் ஆரம்பிக்கு முன் உன் உடல்நிலையை ஒருவார காலம் பரீட்சித்துப் பார்க்கவும் வேண்டும்" என்றான்.

தருமனுக்கு ஏற்பட்ட ஆச்சரியத்திற்கு அளவே இல்லை. அவன் வேதகிரியைப் பார்த்து "ஐயா! நீர் சாதாரணப்பட்டவர் அல்ல. இந்த நோயைப் போக்க இதுவரை இரண்டே வழிகள்தான் தெரிந்து இருந்தன. ஆனால் என் குரு பரமானந்தர் இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்புதான் மூன்றாவது வழியைக் கண்டு பிடித்தார். அது இவ்வளவு விரைவில் தெரிய வந்தது ஆச்சரியமே" என்றான்.

வேதகிரி அதைக் கேட்டதும் "ஓ! நீ பரமானந்தரின் சீடன் தருமனா? நீ கூறிய நோய்க்கு சிகிச்சை என்ன என்று கேட்டு வர' என் ஆனை பரமானந்தரிடம் அனுப்பினைன். அதற்காகத்தான் உன்னை நான்கு நாட்கள் கழித்து வரச் சொன்னேன். அவர் உன்னைப் பற்றியும் அக்கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தார். உனக்கு எப்படி இந்த பயங்கர நோய் வந்தது? இதைத் தடுக்க உனக்கு வழி தெரிந்திருந்தும் நீ ஏன் என்னிடம் வந்தாய்?" என்று கேட்டான்.

தருமன் தனது நோக்கத்தைக் கூறி "நீங்கள் யாரிடம் வைத்திய சாஸ்திரம் கற்றீர்கள்? உங்களுக்கு இந்த ஊரில் இவ்வளவு பெயரும் புகழும் எப்படி ஏற்பட்டது? சிகிச்சைக்கு நீங்கள் ஏன் இப்படிப் பெரிய தொகை வாங்கி வருகிறீர்கள்?" என்று கேட்டான்.

அப்போது வேதசிரி "என்னைப் பற்றி உனக்குச் சொன்னால்தான் புரியும். சொல்கிறேன். கேள்" என்று கூறி தன்னைப் பற்றி சொல்ல லானான்.

"நான் வைத்திய சாஸ்திரம் படிக்கவில்லை. ஒரு வைத்தியரிடம் மருந்து அரைத்துக் கொடுக்கும் வேலை செய்து வந்தேன். அவர் நோயாளிகளைப் பரீட்சிக்கும் போதும் மருந்துகளைக் கொடுக்கும் போதும் உன்னிப்பாக கவனித்து வந்தேன். அவைபற்றி வைத்தியரிடமும் அக்கறையுடனும் விசாரித்துக் தெரிந்து கொண்டேன். ஒரு நாள் திடீரென அந்த வைத்தியர் இறந்து விட்டார். அதனால் அவரிடம் வைத்தியச் சிகிச்சை செய்து கொள்ளும் நோயாளிகளுக்கு சிகிச்சை அளிக்காமல் போய்விட்டது என்பதையும் அறிந்தேன். எனக்கு அந்த நேரத்தில் என்ன நடந்தது என்பதை அறிந்து போன வருஷத்திலே விசாரித்தேன் என்று சொல்லிவிட்டேன். ஆனால் வைத்திய சாஸ்திரத்தை படிக்கா

மல் நான் தொழில் நடத்த விரும்பவில்லை. ஆனால் எங்கு போய்க் கற்பது? என் குடும்பத்தை எவ்வாறு போஷிப்பது என்ற பிரச்சனைகள் எழவே நான் அந்த ஊரைவிட்டுக் கிளம்பி விஜயபுரத்திற்கு வந்து என் தொழிலை ஆரம்பித்தும் பல வைத்தியர்களின் யோசனைகளைக் கேட்டும் என் தொழிலை நடத்தி வந்தேன். அப்படி நான் யோசனை கேட்டவர்களில் நன்கு வைத்திய சாஸ்திரம் படித்த வைத்தியரும் ஒருவர் இருந்தார்."

அவர் எனவிடம் "வேதசிரி" என்கிற வைத்தியத்தில் பல ஆகசிய முறைகள் தெரியும். ஆனால் நான் அதிஷ்டசகலன். வறுமாவை இல்லாது தவிக்கிறேன். உங்களை

பணம் வாங்குகிறேன்" என்றான்.

தருமன் தான் வேதகிரியின் கீழ் வேலை செய்ய விரும்புவதாகக் கூறவே அவன் "ஐயோ! எனக்கு அனுபவ ஞானம் தான் உள்ளது. உன்னைப் போலப் படித்தவன் அல்ல" என்றான். தருமனோ பரவாயில்லை என்றான். எனவே வேதகிரி அவனைத் தன் கீழ் ஒரு வருடம் பணிபுரியச் சொன்னான். அன்று முதல் வேதகிரி நோயாளிகளைப் பார்க்கும்போது தருமனும் கூடவே இருக்கலானான். அதனால் நோயாளிகளிடம் வேதகிரி எப்படிப் பேசுகிறான் என்பதை உன்னிப்பாகக் கேட்டு வரலானான்.

ஒருநாள் ஒரு நோயாளி வேதகிரியிடம் "வைத்தியரே! நீங்கள் கொடுத்த மருந்து மிக நன்றாக வேலை செய்கிறது. தினமும் சாப்பிட்டதும் அந்த மருந்தை நீங்கள் சொன்ன அளவே சாப்பிடுகிறேன்" என்றான்.

அப்போது தருமன் "அட்டா! இந்த மருந்து சாப்பாட்டிற்கு அரை மணி நேரம் முன்போ அல்லது அரை மணி நேரம் பின்போ அல்லவா சாப்பிட வேண்டும்!..." என்று கூறிக் கொண்டிருக்கும்போதே வேதகிரி குறுக்கிட்டு நோயாளி "இவர் இப்போதுதான் என்னிடம் வைத்தியம் கற்றுக் கொள்ள ஆரம்பித்திருக்கிறார். நீ இன்னமும் இரண்டு நாட்களுக்குத் தொடர்ந்து

கைராசி இருக்கிறது. நீ என் யோசனைகளை கேட்டு நோயாளிகளுக்கு மருந்து கொடு. உனக்கு திடைக்கும் வரும்படியில் ஒரு பங்கு எனக்குக் கொடு. அது போதும். நீ மாபெரும் வைத்தியன் என்று இவ்வூரில் எல்லோரிடமும் சொல்கிறேன்" என்றார்.

நானும் அதற்கு இணங்கி "அன்று முதல் அவரிடமும் மற்றும் பலரிடமும் யோசனைகள் கேட்டு நோயாளிகளுக்கு சிகிச்சை அளித்து வருகிறேன்."

வேதகிரி தன் கதையைக் கூறி "இவ்வாறு செய்வதால் குருகுலத்தில் படிக்க ஆதம் செலவை விட அதிக செலவு ஆகிறது. அதனால் தான் நோயாளிகளிடம் அதிகப்

இதே மருந்தை இப்படியே சாப் பிட்டு வா. பிறகு பார்க்கலாம்” என்று கூறி அனுப்பினான்.

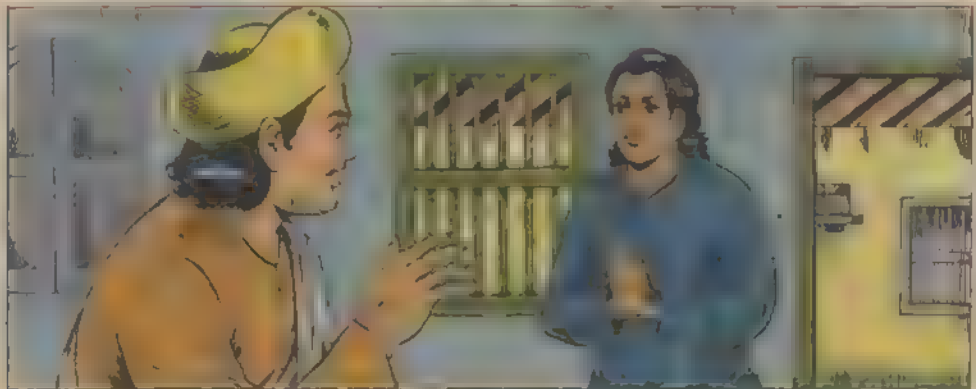
இரண்டு நாட்கள் கழித்து அந்த நோயாளி வந்ததும் வேதகிரி அவன் நாடியைப் பிடித்து பார்த்துவிட்டு “இன்று உனக்கு வேறு மருந்து தரு கிறேன். இதனை நீ சாப்பாட்டிற்கு அரைமணி நேரம் முன்பாகவோ அல்லது அரைமணி நேரம் கழித்தோ சாப்பிட வேண்டும்” என்று கூறி மருந்தைக் கொடுத்து அனுப்பி னான்.

நோயாளி போன பின் தருமன் “நீங்கள் இந்த நோயாளிக்கு முன்பு கொடுத்த மருந்தைத்தானே கொடுத்தீர்கள். வைத்தியர் இப்படி மோசடி வேலையில் இறங்குவது பெரும் தவறு” என்றான்.

அதுகேட்டு வேதகிரி புன்னகை புரிந்தவாறே “தருமா! அந்த நோயாளி நான் அவனது நோயை குணப்படுத்தி விடுவேன் என்ற நம்பிக்கையில்தான் என்னிடம் வரு

கிறான். அந்த நம்பிக்கை வீண் போகாமலும் அது குறையாமலும் நான் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அவனுக்கு நாம் என்ன மருந்து கொடுக்கிறோம் என்பதை அவன் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய தில்லை. நாம் கொடுக்கும் மருந்தால் தான் குணமடைந்து வருவதாக அவன் நம்பினாலே அவனது நோயில் பாதி மறைந்தது போலாகி விடும். நாம் வைத்தியர்கள். எப்படியாவது நோயாளியை குணப்படுத்த வேண்டியது நம் கடமை” என்றான்.

தருமன் வேதகிரியை வணங்கி “ஒரு வைத்தியனுக்கும், வைத்திய சாஸ்திரம் படித்த ஒருவனுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் என்ன என்று எனக்கு உணர்த்தி விட்டீர்கள். உங்கள் வழியைப் பின்பற்றுகிறேன்” எனக் கூறி அவனை வணங்கி விடை பெற்றுக் கொண்டு வேறு ஒரு ஊருக்குப் போய் வைத்தியத் தொழிலை நடத்தலானான்.

Cuddles always say "I love you."

Show your little ones how much you love them! And is there a better way of doing that than giving them a huggable, cuddlable playmate?

Cuddles From the people who have given children the delightful entertainer of a magazine, Chandamama Cuddles A whole new range of stuffed toys. And your old favourites. And cute surprises being introduced regularly. Each one a sweet, adorable companion to your child. Absolutely safe. Designed to withstand childhandling.

Well, the fun and excitement of the festive season is just round the corner. Make it memorable for your child with a special gesture. With a Cuddle.

- CUDDLES Stuffed toys from Chandamama
- SAMMO Machines and electronic toys from Chandamama

CUDDLES

Chandamama Systems Private Limited Chandamama Buildings,
Vedapalani, Madras 600 031

from
THE HOUSE OF

Chandamama

CUDDLES AND SAMMO TOYS WILL BE AVAILABLE AT ALL LEADING TOY DOLETS EVERYWHERE IN THE STATES OF ASSAM, HIMACHAL PRADESH, MADHYA PRADESH, AND WEST BENGAL.

போட்டோ வாக்கியப் போட்டி :: பரிசு ரூ. 50
இந்தப் போட்டியின் வெற்றி பெற்ற தலைப்புகள் 1992 ஜனவரி மாத
இதழில் வெளியிடப்படும்

M. Natarajan

M. Natarajan

- ★ தலைப்புகள் ஒரு வார்த்தையிலிருந்து நாவிலுந்து வார்த்தைகளுள் இருக்கலாம். இரு தலைப்புகளுக்கும் தொடர்பு இருக்க வேண்டும். ★ நவம்பர் 10த் தேதிக்குள் போட்டிக்கான தலைப்புகள் எமக்கு வந்து சேர வேண்டும்.
- ★ எம்மிடம் வந்து சேர்ந்த தலைப்புகளில் நாம் சிறந்ததாகக் கருதும் தலைப்பு களுக்கு ரூ. 50/-பரிசு, இது இரு தலைப்புகளுக்கும் சேர்ந்ததே. ★ தலைப்புகளை தபால் கார்டில் மட்டுமே எழுதி சிறிக் கண்ட மூலவரிக்கு அனுப்பவும்.

'அம்புலிமாமா, போட்டோ வாக்கியப் போட்டி' சென்னை-600 026

செப்டம்பர் மாதப் போட்டி முடிவு

முதலாவது போட்டோ : ஆடி அமர வீடு இல்லையே !

இரண்டாவது போட்டோ : பாடிப் பறக்க சிறகு இல்லையே !

பரிசு பெற்றவர் : எல். அபர்ணா, பம்பாய்-37

பரிசைத் தொகை ரூ. 50/-ய் இம்மாதக் கடைசிகளுக்கு அனுப்பி வைக்கப்படும்.

அம்புலிமாமா

இந்தியாவில் ஆண்டு சந்தா ரூ. 48-00

சந்தா அனுப்பவேண்டிய மூலவரி :

டாக்டர் ஏ.ஜென்சீஸ், சந்தமாமா பிடிபுயன், வடபழனி, சென்னை-600026

Printed by B.V. REDDI at Prasad Process Private Ltd., 188 N.S.K. Salai, Madras 600 026 (India) and Published by B. VISHWANATHA REDDI on behalf of CHANDAMAMA PUBLICATIONS, Chandama- ma Buildings, Vadapalani, Madras 600 026 (India). Controlling Editor: NAGI REDDI.

The stories, articles and designs contained herein are exclusive property of the Publishers and copying or adapting them in any manner will be dealt with according to law.

பெற்றோரின்

அக்கறை

ஆயுள் இன்ஷூரன்ஸ் - பாசத்தின் சின்னம்.

லைப் இன்ஷூரன்ஸ் கார்ப்பொரேஷன் ஆப் இந்தியா

JUNIOR

QUEST

NOW with the added fun of SPUTNIK Junior!

Selections from Sputnik Junior!

- * Colourfully illustrated stories and cartoons.
- * Superb science fiction
- * Entertainment and general knowledge

64 packed pages!

At just Rs. 6/-

Sputnik Junior

To subscribe write to:
JUNIOR QUEST,
Dutton Agencies,
Chandamama Buildings,
N.S.K. Salai, Vadapalani,
Madras: 600 026.

A Chandamama
Vijaya Combines
publication

NUTRINE AAMDAS HAS
REAL REAL MANGO
MANGO JUICE IN THE CENTRE. GO ON
EAT • OAE • EAT • EOE • EAG
IT ALL UP!